LASS SMALL

Salty si Felicia

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.
ALCRIS

Capitolul 1

De când începuse să fumeze acele ţigări de foi, urât mirositoare, Ray fusese expediat în curtea din spatele casei, să le savureze acolo, în linişte. Dar el nu era musafir sau vreunul dintre copiii adoptaţi de familia Brown, era o rudă a lui Salty, şi atunci când nu fuma acele ţigări blestemate, era agreat de toţi.

Rând pe rând, toţi bărbaţii casei începură să-l urmeze şi să capete acelaşi viciu, stând zilnic la taclale câteva ceasuri bune, cu exilatul. Era pe la amurg aici, în Temple, Ohio, la sud de

Cleveland. Fusese o zi caldă, de vară si fără ca ei să-şi dea seama, discuţia bărbaţilor degeneră spre sex.

Totul începu de la o glumă. Apoi, urmară diferite remarci şi Rod, primul dintre copiii adoptaţi de Salty, îşi aminti:

- Prima dată când am început să înțeleg problemele legate de sex a fost când, ascunzându-mă, i-am surprins pe Salty şi pe Felicia făcând dragoste.

Cei care-l ascultau pufniră neîncrezători.

Dar Rod îşi păstra acelaşi aer serios.

- Făceau dragoste, ocazie cu care am înțeles că este mare diferență între dragoste şi sex.

Ceilalți pufniră din nou în râs.

- Văd că nu mă înțelegeți... nu era nimic obscen în gesturile lor... totul era foarte frumos, era o dragoste împărtăşită. De atunci am ştiut că sexul nu este un act mecanic, este un act plin de frumusețe.

Ray îl privi la fel de neîncrezător ca şi ceilalți, dar nu putu să nu remarce:

- Salty ne spune asta mereu.

Mike interveni şi el.

- Da, dar una este să ți se spună, alta să vezi cu ochii tăi... el era băiatul lui Salty şi al Feliciei, care avea pe atunci optsprezece ani.

- Mi-a plăcut ce s-a întâmplat atunci între Salty şi Felicia, am înțeles cu ocazia aceea că trebuie să ai multă răbdare cu femeia şi să te porți cu gingăşie.

Harry Mentor, un alt copil înfiat de familia Brown, găsi că este momentul să-şi spună şi el părerea.

- Când m-am întors acasă, la primul Crăciun, am ştiut că am greşit însurându-mă şi tocmai de aceea am divorțat de prima mea nevastă.

Tom dădu din cap cu înțelegere.

John referindu-se la părinții lor, le spuse:

- Au avut o viață foarte frumoasă. S-au potrivit perfect.

Tom dădu din cap cu înțelegere.

- Imaginați-vă ce simțea Salty, care la cei treizeci şi opt de ani ai lui se însurase cu o fetişcană de optsprezece, care mai şi dormea noaptea cu cămăşuțele alea de satin...

Tweed remarcă şi el:

- Ei, Salty s-a descurcat...

John care privea undeva departe adăugă:

- îmi amintesc cum a venit o dată acasă cu crinii ăia nesuferiți...

* * *

Ne aflăm în Cleveland, Ohio, în 1962. Lumea îi urmărea pe Jerry Como, şi pe Ed Sullivan în „Spectacolul Spectacolelor".

Bărbații erau îmbrăcați în pulovere sau cămăşi de golf, iar femeile în rochii strânse pe trup, cu mănuşi până la cot, şi pălării înalte.

Pe atunci, John Kennedy era preşedinte, iar astronautul John Glenn înconjurase pământul deja de trei ori, în februarie.

Merrick Morse împlinise deja treizeci de ani de când era şerif, în districtul Tremont din Cleveland. Iar John Noga îşi deschisese prima florărie în mahalaua numită Tremont. Tocmai el, John Noga, fu cel care-i spuse lui Salty:

- Prietenul meu, Joe, care este regizor, mi-a spus că se caută un bărbat foarte musculos care să apară cu pieptul gol pe scenă. De ce nu te oferi tu, Salty? Cred că ai fi cel mai potrivit.

Salty îl privi uimit.

- De ce tocmai eu?

- Pentru că tu ai fost marinar şi eşti atât de bine făcut şi musculos! Se vede că te-au cam chinuit cât ai fost în marină. Au nevoie de muşchi nu glumă, pe scenă!

Salty pufni dispreţuitor şi plăti crinii pe care-i cumpărase.

- De ce nu vrei s-o faci, Salty? insistă John Noga care adăuga nişte ferigi la un buchet de trandafiri.
- N-am avut niciodată ambiția să urc pe scenă, am lucruri mai bune de făcut.

John îşi ridică privirea de la buchetul la care adăugase ferigile şi-şi mai examină odată interlocutorul. Salty era într-adevăr un bărbat foarte bine făcut, înalt şi musculos, cu umerii largi, cu şolduri înguste. Luptase şi în ringul de box şi nasul îi rămăsese cam turtit de pe urma loviturilor primite, dar barba pe care o purta ascundea celelalte semne care îi marcau fața.

După ce-l mai privi o dată John se întoarse la munca lui.

- Cel mai bine ar fi să te oferi tu, insistă John. Fii un bun cetățean. De altfel, ai putea avea şi avantaje căci ai cunoaşte oameni noi, ți-ai mai ajuta şi băieții.

Salty îl întrebă:

- Dar de unde ştii tu ce le lipseşte băieților mei?

Pentru moment, John se simți descumpănit,
apoi spuse:

- Pot să-ți mai aduc un argument, Salty! Fata care joacă rolul ingenuei locuieşte aici în cartier, dacă asta

poate constitui o tentaţie pentru tine.

Salty luă un aer dispreţuitor.

- O inocentă deci, n-am nevoie de aşa ceva în viaţa mea. Ce naiba să fac cu ea? Ar fi o complicaţie inutilă.

- A, tu vrei o femeie între două vârste, o femeie aşezată.

- Ei, ceva, o combinaţie între acestea două... Tăcură amândoi. Apoi Noga, care aşeza buchetele de garoafe, continuă:

- De ce nu te oferi pentru rolul pe care ţi l-am spus, Salty, poate vei avea ocazia să cunoşti nişte femei mai interesante... Deşi nu cred că sunt prea multe femei care să vrea s-o ia de la început, mai ales cu un bărbat care are trei copii.

- Băieţii mei ştiu să se comporte, sunt bine educaţi, nu i-ar face probleme.

- Da, când eşti şi tu de faţă, să-i sperii.

Florarul începu să râdă, iar Salty ieşi din prăvălie.

* * *

Nici unuia dintre băieţi nu-i plăceau crinii, din cauza mirosului lor prea puternic. Salty le spusese atunci,

supărat pentru lipsa lor de sensibilitate:

- Nimic nu miroase mai urât decât trupul unui bărbat care nu s-a mai spălat de cinci zile, luptând din răsputeri să țină corabia pe linia de plutire, pe timp de furtună.

- Mda, poate, îngăimă Rod, care avea aproape nouă ani și era cel mai mare dintre toți. Salty avea pe atunci treizeci și opt de ani. Ceilalți doi băieți fuseseră înfiați de trei ani deja.

Băiatul cel mijlociu, Mike, sugerase:

- Ce-ar fi să le facem baie crinilor, tată?

- Băieți, eu încerc să vă educ, să fiți niște copii civilizați. Oamenii educați au mereu flori în casă.

- Da, dar nu crini, spuse John. Așa că, Salty se duse cu crinii la una dintre vecinele lor, întrebând-o dacă ea consideră că ar trebui să-i dea altcuiva. Dezamăgită, după ce se bucurase crezând că Salty îi adusese ei florile, femeia fu de acord ca Salty să le dea altcuiva și el chiar o făcu, dându-i-le unui trecător, căruia îi și spuse:

- Luați-le, sunt un dar de la noua florărie a lui Noga.

După acest episod, vecina refuză să mai stea cu băieții lui Salty. Băieții fură fericiți să scape căci femeia

era prea aprigă şi stătea toată ziua cu gura pe ei, dar Salty realiză că făcuse o gafă, aşa că-i luă cu el la teatru pentru ca puştii să nu rămână singuri.

Salty le spuse celor trei băieți:

- O să vedem cum se realizează o piesă şi ce înseamnă să fii actor. Toate întâlnirile astea fără spectatori se numesc repetiții. Adică actorii repetă acelaşi lucru de mai multe ori, până li se pare că este bine. Băieții îl urmară în tăcere, căci nu ştiau despre ce era vorba, dar o dată ajunşi în interior

nu se simțiră defel atraşi de ceea ce văzură, iar Salty le dădu voie să iasă afară la joacă, renunțând pentru moment la intenția de a le forma gustul pentru teatru la acea vârstă fragedă.

- Fără bătăi sau certuri, le spusese el.

Actorii stăteau pe scena neluminată, îmbrăcați fiecare în felul lui, aşezați pe scaune pliante şi-şi citeau rolurile. Nu făceau nimic altceva, de aceea scena i se păru lui Salty prea plictisitoare, căci aceşti nu-şi însoțeau lectura de gesturi, nu transmiteau emoții.

Băieții se jucară la început aşezându-se în zig zag pe scaunele goale din sală, apoi începură să se hârjonească.

Salty încercase s-o detecteze pe ingenuă; într-adevăr avea în jur de optsprezece ani. Era o femeie în formare, mult prea tânără pentru el. Se gândi că peste zece ani fata asta va fi o femeie care va şti totul despre viață, iar acela care va îndrăzni să ridice ochii la ea va fi pierdut. Salty încercă să se mai uite şi la alți oameni de pe scenă dar privirea

îi era atrasă de ea ca de un magnet. Observă că fata era privită de bărbații de pe scenă şi apreciată ca un trofeu.

Avea ochi minunați, cu gene bogate. De fapt, ochii erau cei care-i marcau figura, se putea spune că era toată numai ochi. Iar când privea un bărbat, acesta-şi pierdea cumpătul numaidecât. Avea părul negru, până la umeri. Pentru moda anilor '60, tunsoarea ei era demodată.

Salty începu să se foiască în scaun. încercă să-şi ia privirea de la ea şi să-şi recapete controlul, dar nu putu decât să-şi imagineze cum ar fi să-şi afunde mâinile în părul ei bogat, s-o tragă spre el şi s-o sărute. Fata avea un ten de invidiat, ca o petală de trandafir care tremură la cea mai uşoară atingere. Orice bărbat ar fi simțit o plăcere deosebită, doar să-l atingă.

Fata asta va fi o adevărată bombă, peste câțiva ani

când va înțelege cum stau treburile cu bărbații şi va începe să le frângă inimile. Poate că la vremea aceea Salty va fi scăpat de acest pericol, dar băieții

lui, care erau destul de mici acum, se vor bucura de nurii ei, cu puțin noroc. Salty le dăduse voie să iasă afară, nicidecum să urce pe scenă s-o vadă pe fata aceea frumoasă, dar John, puştiul care abia împlinise cinci ani, se opri în fața ei, privind-o ca pe zâna bună din poveştile pe care i le citea Salty înainte de culcare.

Ea îi zâmbi.

Regizorul aruncă o privire stânjenită împrejur pentru a vedea al cui era copilul.

Felicia nu mai avu răbdare şi spuse:

- Băiete, eşti foarte frumuşel, dar ar fi mai bine să te duci la ai tăi.

Salty se ridică repede de pe locul său ca să recupereze copilul, dar tocmai atunci îi văzu şi pe ceilalți doi care veniseră după John. Se ali- niaseră toți trei în fața sirenei pe care o priveau cu uimire. Felicia trase aer în piept căci nu mai ştia ce era bine să facă, iar Rod o întrebă cu aerul lui de puşti mult prea serios pentru vârsta lui:

- Eşti răcită?

Rod avea nouă ani pe atunci.

- Veniţi aici, băieţi, se auzi vocea lui Salty.

John, care se apropiase prea mult de reflectoare şi era orbit de ele, spuse cu voce tare:

- Eşti acolo, tată? Nu te mai vedem.

Salty apăru pe treptele care duceau spre scenă.

- Veniţi la mine, băieţi!

- Eşti cel de la Tremont? i se adresă regizorul lui Salty. John Noga mi-a vorbit despre tine. Urcă pe scenă.

- Păi... se fâstâci Salty.

Regizorul înaintă spre el.

- Scoate-ţi jacheta. Eu sunt Joe Baker, regizorul acestui spectacol. Avem nevoie de un bărbat musculos şi John mi-a spus că ai fi cel mai potrivit. Nu trebuie să scoţi prea multe vorbe în piesa asta.

Salty lăsă capul în jos, conştient de privirea fetei aţintită asupra lui. Observă că John îi întinsese mâna fetei, care i-o prinsese cu dragoste, moment în care Salty îşi spuse că va trebui să fie foarte atent

cu puştiul, probabil până când acesta va ajunge să se însoare, căci avea mare slăbiciune pentru femei.

Joe îl îndemnă:

- Hai, omule, urcă odată pe scenă, nu ți se întâmplă nimic!

Salty ezită.

- Problema mea este legată de băieți, nu ştiu unde i-aş putea lăsa.

- Phyllis, i se adresă Joe Baker unei fete de pe scenă, ai grijă câteva minute de băieți, dă-le ceva de făcut, să numere steagurile, de pildă. Apoi, el se întoarse spre Salty:

- Vino cu mine, să-ți spun ce ai de făcut.

Salty urcă pe scenă. Dacă n-ar fi fost fata aceea cu ochii imenşi, care nu-l scăpa din priviri, el s-ar fi descurcat. Fata avea jumătate din anii lui, dar nu era cazul să fixeze astfel un marinar retras pe uscat.

Salty urcă treptele şi o dată ajuns lângă ea o privi şi el cu ochii întredeschişi şi-i şopti:

- Mama ta ştie că întârzii după lăsarea întunericului?

Fata începu să râdă:

- Cred că eu sunt cea care trebuie să-i dea mamei voie să stea mai mult după căderea întunericului.

- Tată, ți-a zis-o! spuse cel mai mare dintre băieții

lui, care n-o scăpa din ochi pe fată. Apoi el începu să-l încurajeze pe Salty să-şi scoată jacheta.

Phyllis strigă din colţul în care se afla:

- Ai nevoie de ajutor?

Ce mai putea face sau spune Salty? îşi scoase jacheta cu gesturi obişnuite, care nu aveau nimic spectaculos. I-ar fi plăcut să se dezbrace numai pentru fată, dar nu pe scenă, sub ochii tuturor. Si mai ales nu în prezenţa copiilor. Bărbatul de la pian renunţă să mai cânte şi se întoarse spre el. Ceilalţi începură să aplaude, plini de invidie. Femeile bătură din palme, fericite. Numai ea, fata cu ochii albaştri nu avu nici o reacţie.

Joe fluieră a admiraţie şi exclamă:

- Nu se poate, muşchii ăştia sunt adevăraţi? N-am mai văzut asemenea spate lat. O să trebuiască să apari pe scenă numai în maiou.

Numai fata aceea frumoasă îl urmărea fără a spune nimic. Dar Salty privi în direcţia în care se aflau copiii şi-şi spuse că se făcuse cam târziu şi trebuia să-i ducă acasă. Spectacolul trebuia să ia sfârşit. îşi scoase cămaşa şi rămase cu pieptul gol în faţa celor prezenţi. Bărbaţii îi aruncau priviri pline de invidie, femeile aplaudau de

admirație. Numai ea nu schița nici un gest, se mulțumea doar să-l urmărească din priviri.

- Ai mai jucat vreodată pe scenă ? îl întrebă Joe.

- Da, am pus în scenă Moartea unui Comis Voiajor, când eram în marină.

- Aici nu trebuie să rostești prea multe replici.

- Mai bine, pentru că am o voce cam dogită, se eschivă Salty.

- Mie mi se pare destul de plăcută vocea ta. Dar ai putea susține un dialog, nu ți-ar pieri vocea, nu-i aşa?

- Nu cred, obişnuiam să urlu la marinari tot timpul şi n-am avut niciodată probleme, zise Salty aruncând o privire spre fată. Dar nu sunt

chiar atât de fioros precum par, continuă el pentru că n-ar fi vrut să-i inspire teamă fetei.

Ea continua să-l urmărească cu ochii ei mari în care orice bărbat se putea îneca. Dumnezeule, îşi spuse Salty, n-ar trebui să stau în preajma ei. începu să se îmbrace. Femeile începură să protesteze iar bărbații să râdă.

- Eşti omul de care avem nevoie, îi spuse Joe. Salariul nu este o problemă, pentru că noi nu plătim nimic, este un spectacol de binefacere. Vei avea parte

însă de multă distracție. Dar copiii, ei, cu ei va trebui să rezolvi problema, deşi noi nu stăm niciodată peste ora nouă treizeci.

- Copiii sunt prea mici, trebuie să-i culc devreme. Azi au avut deja o zi lungă.

Joe protestă:

- Nu ți-am spus deja că nu stăm niciodată peste nouă treizeci? Si oricum, sunt în vacanță, lasă-i să doarmă mâine mai târziu.

Salty îi mai aruncă o privire Feliciei, conştient că şi ea îl privea. Ar fi vrut să se întoarcă spre ea şi s-o privească şi el în voie, dar nu putea. De mult timp nu mai fusese atât de interesat de o femeie.

- Nu cred că eu corespund cerințelor voastre, dar sunt foarte mulți bărbați care ar putea s-o facă. Mult noroc în căutările voastre.

Femeile îşi exprimară în cor regretul, iar bărbații izbucniră în râs de nefirescul situației.

Salty îşi strigă băieții, care se adunară în jurul lui, fără a mai aştepta vreo invitație.

Joe îi spuse cu regret:

- Este ora nouă şi treizeci. Trebuie să ne oprim aici,

chiar dacă n-am făcut nici un pas înainte în seara asta. Salty, îmi pare rău că nu vrei să colaborezi cu noi. Chiar dacă nu vrei rolul, mai vino să ne vezi, ne-ai plăcut, fetelor, mai ales. Sau, mai bine du-te şi culcă-i pe cei mici şi întoarce-te să bem o bere. Sau, şi mai bine, vin eu la tine să mai stăm de vorbă. Salty îşi adună turma şi la plecare, din mândrie, renunță la a-i arunca o ultimă privire fetei.

Regizorul se adresă celor prezenți pentru ultima oară în seara aceea:

- Data viitoare să nu mai fie nimeni care să nu-şi ştie rolul pe dinafară. Nu este foarte mult, deci nu-i imposibil de memorat.

Casa lui Salty se afla în zona Tremont. Era o căsuță veche, modestă, cu două etaje, în care el transformase una dintre cămări în cea de a doua baie, pentru băieți. Nici mobila nu era nouă, doar paturile băieților fuseseră de curând achiziționate. Salty îi trimise pe băieți în camera lor de la etaj şi strigă după ei:

- Să nu vă stropiți cu apă înainte de culcare, băieți!

Mike se plânse:

- Rod are mai mult loc decât eu.

Salty îl corectă:

- Se spune decât mine. Acum, şterge-o.
- Prinde-mă, îi spuse băiatul.
- Bine, o s-o fac.
- O, tată, tu iei totul în serios...

Salty îi strigă lui Joe, pe care-l lăsase jos, în sufragerie, că berea era în frigider şi că se putea servi cu încredere.

Salty trebui să-l ajute pe cel mai mic dintre băieți, John, care deşi era capabil să-şi poarte singur de grijă, era foarte încet. După ce şi acesta reuşi să termine spălatul pe dinți le spuse:

- Noapte bună, băieți, ne vedem dimineață. Mike, tu eşti cel care va avea grijă în seara asta ca lucrurile să meargă bine. Eu o să vin să vă controlez.

- Bine, tată.

- Sunteți nişte copii minunați, am fost norocos să vă întâlnesc, le mai spuse el şi-i îmbrățişă pe rând. Coborî în sufragerie unde, spre uimirea lui, alături de Joe îl aştepta... ingenua. Dumnezeule, de ce o adusese Joe cu el? Ca să-l tenteze să joace în acea piesă stupidă? S-o vadă pe ea în fiecare seară? Oricum, se adresă fetei cu ochii

incredibil de mari:

- N-am fost prezentaţi, eu sunt Salty Brown.

Ea îi răspunse cu cea mai melodioasă voce pe care o auzise el până atunci:

- Eu sunt Felicia Strode.

Joe, fericit de rezultatul acţiunilor sale, îşi freca mâinile mulţumit. Salty consideră că evenimentul merita toată atenţia, aşa că scoase o sticlă de vin vechi din cămară, apoi se întrebă dacă nu cumva fata era prea mică pentru a bea. De aceea nu se putu abţine s-o întrebe:

- Câţi ani ai? Eşti majoră?

Fata ridică încet ochii spre el, îl privi o clipă şi-i spuse:

- De când este întrebată o doamnă ce vârstă are? Oricum, află că am optsprezece ani împliniţi.

Capitolul 2

Joe se aşezase într-un colţ al canapelei, ascultând relaxat conversaţia celor doi. Salty se mişca precum o pisică uriaşă, periculoasă, concentrat asupra celei ce era o femeie în devenire. Fata stătea pe unul dintre scaunele acelea foarte vechi pe care Salty le scosese din magazie,

le reparase, dându-le un aer de respectabilitate, şi pe care mătuşa lui obişnuia să le numească „scaune pentru doamnele care sosesc accidental în casă“.

Era din lemn de nuc, cu încrustații de fildeş, dar nu se putea spune că era foarte confortabil.

Salty se gândi că fetei îi stătea bine aşezată în acel scaun, căci era o fată grațioasă şi elegantă. Iar vocea aceea melodioasă era o surpriză pentru cine o auzea prima oară. Se potrivea cu acei ochi imenşi... şi cu frumusețea ei, care abia acum înflorea. Era o frumusețe. Deşi era foarte tânără, se comporta ca o femeie matură. Din nefericire, nu era o prostituată, altfel, pentru Salty ar fi fost mai uşor să se descurce cu ea.

Salty o întrebă:

- Cum îți câştigi existența?

- N-am terminat încă şcoala. O alta ar fi roşit dacă i s-ar fi pus o astfel de întrebare directă, dar nu şi ea.

Salty îi mai aruncă o privire sirenei, dar nu-şi putu îndepărta privirile complet de la ea, deşi nu mai ştia din cauză că era prea stânjenit, ce să spună, ce s-o mai întrebe. Căci era conştient de privirile celor trei puşti care stăteau în capul scării şi urmăreau spectacolul.

Salty li se adresă cu autoritatea unui tată:

- De ce nu sunteți în pat la ora asta?
- Am venit să-i spunem noapte bună Feliciei.

Salty o privi. Fata întoarse capul şi le spuse zâmbind băieților:

- Noapte bună, copii.

Salty le studie reacțiile. începură să-şi zâmbească unul celuilalt, apoi, după ce spuseră încă o dată noapte bună, se fâstâciră complet. Felicia nu mai spuse nimic. Nu se mai uita la copii, conştientă că le spusese ceea ce trebuia. Salty continua s-o privească pe fată, care tocmai golea paharul de vin.

El îşi întoarse privirea către băieții care fuseseră trimişi la culcare. Aceştia îşi zâmbiră unul altuia, apoi îi spuseră noapte bună lui Joe şi dispărură. Zgomotul făcut de picioarele lor goale se auzi pe scări, apoi se trânti o uşă.

Atenția lui Salty reveni asupra Feliciei, care golise paharul cu vin.

- Sper că nu conduci, spuse el.

Joe ridică din umeri.

- Maşina ei nu mai poate fi folosită. Nu-i face decât

probleme.

Salty se oferi numaidecât.

- Vrei să văd eu ce are?

Fata zâmbi şi-l întrebă:

- Si cât o să-mi ceri pentru asta?

Salty o măsură din cap până-n picioare şi-i spuse:

- Prima oară n-o să-ți cer nimic.

In momentul acela, Joe se hotărî să plece spunându-i Feliciei că se putea duce pe jos acasă, căci ea stătea în apropiere. Apoi, i se adresă lui Salty:

- Te aşteptăm mâine seară, avem nevoie de tine.

Salty rămase singur cu sirena şi se întrebă ce naiba era mai bine să facă! Nici unul nu mai scoase o vorbă. Salty nu făcea altceva decât să stea cu capul în jos şi să încerce să-şi controleze emoțiile. Apoi, pentru a rupe tăcerea, se încumetă să spună:

- Arătai ca o prințesă, stând pe scaunul acela.

- Este nemaipomenit, şi noi aveam unul pe vremuri.

Ridicând în sfârşit ochii spre ea, Salty îi spuse, fiind şi el surprins de gândurile cărora le dăduse glas:

- Ce mult mi-aş dori să fiu destul de tânăr pentru tine...

- Nu-mi amintesc să-ți fi dat vreun semn că aş fi interesată de tine.

- Te rog să mă scuzi atunci, spuse Salty fâstâcindu-se şi mai tare. Oricum, ți-aş putea fi tată şi tocmai de aceea nu te pot lăsa să pleci singură acasă, la ora asta.

- De ce nu?

- Suntem într-un oraş foarte mare şi pericolul ca o fată să meargă singură pe străzi la ora asta este foarte mare.

- Locuiesc foarte aproape şi cunosc toată lumea din zonă.

Salty o urmă spre ieşire.

- Ai permis de conducere? o mai întrebă el. Dacă ai, ia maşina mea. Mi-o poți aduce dimineața. Oraşul este periculos noaptea pentru tinerele fete.

Salty avea un Chevrolet Impala, de culoare albă, cu scaune îmbrăcate în piele roşie.

- Ți-am spus că am maşină, numai că... este defectă acum, de fapt, este defectă tot timpul...

- La maşina ta o să mă uit eu mâine când mi-o aduci pe a mea înapoi.

- Bine, atunci, ne vedem mâine, zise Felicia.

Luă cheile din mâna lui, iar Salty o urmări descurajat cum pleacă. Ea descuie portiera maşinii şi se aşeză pe locul şoferului. Apoi, îşi reglă scaunul şi oglinda. Salty era atât de emoționat că fata conducea maşina lui, aşezată chiar pe locul lui. Mâinile ei care reglaseră oglinzile, scaunul, de ce oare n-ar fi putut să-l regleze şi pe el? Dar de unde-i venise ideea asta? Nu avu de ales şi se consolă cu gândul că era un boşorog părăginit care tânjea după o femeie. Dar ea era prea tânără pentru el. în tot timpul cât fusese în marină nu se simțise singur niciodată. Dar de când venise aici, în Cleveland, Ohio, era numai singur. Băieții îi umpleau timpul, îi colorau viața, dar nu conta prea mult, ei constituiau responsabilitatea lui. Se simțea străin aici, în acest oraş. Cum se întâmplase asta? Fusese voia sorții, probabil. Cine ar fi crezut că un om ca George putea fi accidentat mortal de o maşină? Dragul lui prieten murise deja de patru luni, iar soția şi copiii lui se mutaseră înapoi, la Washington. Părăsiseră oraşul cu o lună şi jumătate în urmă.

Iar acum Salty era chinuit de prezența unei femei mult prea tinere pentru a putea fi femeia lui,

deocamdată. A naibii viață, cum obişnuia să spună mereu amicul lui, Pepper!

Se simți dintr-o dată vinovat că n-o întrebase pe Felicia unde locuia, sau care era numele ei de familie. Ii dăduse cheile maşinii şi urmărise cum aceasta plecase fără o vorbă.

Se uită spre icoana care se afla pe un perete din încăpere şi se întrebă ce făcuse îngerul lui

păzitor în tot acest timp. Avusese grijă de el în ultimii ani, iar acum, când avea mai multă nevoie de el, îngerul îl părăsise. îngerul păzitor? Ei bine, el le spusese băieților că fiecare avea un astfel de înger. Numai că acum, când avea mai multă nevoie de el, acesta îl dăduse uitării. De fapt, îşi spuse el, nu fusese aproape nici măcar când avusese George nevoie de el, îl lăsase pradă morții fără a mai sta pe gânduri. Simți golul lăsat de George şi-şi spuse că viața nu va mai fi la fel.

Salty ieşi în curtea din spatele casei şi-şi ridică ochii spre cer, lăsând briza să-i bată în obraz. Se simțea încă ciudat în oraşul acesta, în care i se părea că este ancorat cu parâme prea puternice, el care nu suporta uscatul mai mult de două, trei zile. Oare era cazul ca el să mai stea

aici fără George şi familia lui ? Dacă nu, unde era mai bine să-şi ducă băieţii?

Felicia veni la uşă a doua zi şi-i întinse cheile maşinii. Băieţii o întâmpinară fericiţi, numai Salty o privi morocănos, aşa cum era el în fiecare dimineaţă.
Fata îl şi întrebă:

- Vrei să-mi repari astăzi maşina? îl întrebă ea.

Rod, care abia împlinise nouă ani, o invită în casă:

- Nu vrei să mănânci ceva? o îmbie puştiul, fără a-şi lua ochii de la ea.

Fata trecu pe lângă Salty fără a se atinge de el şi se alătură gălăgioşilor din bucătărie. Salty o urmă şi rămase în cadrul uşii, căci după cum se vedea, nimeni nu avea nevoie de nimic de la el acum, şi urmări cu inima strânsă cum fata se întorsese acasă la el. Ea şi băieţii lui se simţeau bine împreună. Băieţii o serviră cu multă naturaleţe. îi per- miseră chiar să-şi aleagă ce-i plăcea şi renunţară la porţia lor de hrană în favoarea ei.
Salty nu-şi putea crede ochilor că băieţii lui renunţau la brioşele lor preferate, dându-le unei

fete mult mai mari decât ei. Lui nu-i arătaseră niciodată atâta respect şi dăruire. Salty era gelos. Fata îi instrui spunându-le ce aştepta de la ei, iar puştii se executară rapid, fără a crâcni. Erau ca sub puterea unei vrăji, iar lui Salty i se păru normal căci ea, sirena, putea să vrăjească orice bărbat. Se gândi să-i repare maşina, apoi să n-o mai vadă şi să-şi protejeze şi băieţii de influenţa ei, căci ea era o vrăjitoare. Nu mai zise nimic, preferă să-şi mănânce în tăcere porţia de brioşi, gândindu-se că trebuia să-i repare maşina cât mai repede, ca să poată scăpa de ea. Fata îl fixă atunci, cu ochii ei imenşi, de parcă el ar fi fost singurul bărbat de pe lume. Nici băieţii n-o scăpau din priviri, dar imaginaţia lui Salty o luă razna şi se închipui cu ea într-o peşteră de la malul mării, unde el o lega în lanţuri, iar ea abia aştepta să-i satisfacă dorinţele. Iar el scormonea toate peşterile din lume până găsea o comoară nesperată şi-i împodobea degetele, gâtul, mâinile, ba chiar şi picioarele cu tot felul de podoabe de aur. Salty îi privi cu atenţie

urechile; erau foarte mici, ca nişte scoici, de parcă fata ar fi fost o sirenă aruncată de mare la ţărm pentru a-i lua lui minţile. Cât va mai trece oare până când fata se va

reîntoarce în mare şi va redeveni nemuritoare? Dar de ce venise la el ? De ce luase formă umană? Poate pentru că zeii mărilor nu-l iertaseră încă, pentru că părăsise marea şi se aşezase pe țărm, pe uscat, trădând marea, singura lui dragoste. Probabil că tocmai din acest motiv trimiseseră femeia, ca să-l pedepsească. Sau să-l ademenească să se întoarcă iar pe mare. Cât timp va mai putea păşi fata asta până când picioarele ei se vor uni într-o coadă de sirenă?

- Cine v-a învățat să fiți atât de ordonați? îi întrebă ea pe băieți.

- Salty, spuse unul dintre ei.

- De ce-i spuneți aşa?

- Pentru că aşa îl cheamă, zise Rod care era cel mai rezonabil dintre ei.

Felicia îi întrebă:

- Dar de ce nu-i spuneți tată?

- îi spunem şi aşa.

Mike o lămuri:

- Lui nu-i pasă de felul în care ne adresăm noi.

Salty simți nevoia să intervină.

- Cu timpul se vor obişnui cu toate. Va mai trece puțin timp până ne vom obişnui şi cu ideea că suntem o

familie. Primul copil înfiat a fost Rod, apoi au apărut Mike şi John. Sunt copii buni, toți trei. Bine, acum hai să-ți repar maşina.

- Nu trebuie să te sperie felul în care îți vorbeşte Salty, o încuraja John. Nu vrea să te sperie, cu siguranță.

- Cu vocea lui puternică sperie chiar şi câinii, interveni Rod. A, tată, îşi aminti el, nu astăzi trebuia să alegem un câine?

- Ba da, conveni Salty, apoi se întoarse spre Felicia. Ştii unde se află adăpostul pentru câini?

Se duseră acolo, şi la început fură tentați să ia mai mulți dintre câinii aflați în adăpost. Dar Salty reuşi să le orienteze atenția asupra a doi dintre ei. Unul era un Collie de nouă ani, care, probabil, nu mai avea mult de trăit, dar veterinarul le spuse că tânjea după o familie. Se numea Sweetie. Familia care o crescuse plecase în est şi nu avusese posibilitatea s-o ia. Celălalt câine, de rasă comună, era mereu gata să meargă oriunde şi să facă orice i se cerea. îl chema Mutt, nume care i se potrivea de minune. Băieții exclamară fericiți şi urcară câinii imediat în maşină. Sweetie se uita cu interes pe fereastră iar Mutt, pe care Felicia îl ținea în brațe, începu s-o lingă

pe față de bucurie. Ajunseră acasă şi văzând că era aproape ora prânzului, Salty, bătrânul marinar, o întrebă pe fată:

- Aveai altceva de făcut în dimineața asta?

- Nu.

Salty fu fericit s-o aibă în preajmă, ba chiar reuşi să-i atingă mâna de câteva ori, bucurându-se alături de ea de felul în care-şi exprimau

recunoştința cei doi câini, ultimii adoptați de familia asta, mai puțin obişnuită. Sweetie se aşezase cu capul în poala Feliciei, iar Mutt se lăsa mângâiat de băieți. Salty era conştient că ar fi fost mai bine să stea departe de fată, pentru ca mai apoi să-şi poată duce viața în continuare fără ea, fără a tânji după ea. Imediat ce-i va repara maşina, n-o va mai vedea. O urmări cum aranja cu grijă farfuriile câinilor, cum apoi îi duse prin curte şi le arătă noua lor casă. Apoi, Felicia se întoarse pentru a pregăti masa. Deschise dulapurile dar nu găsi mai nimic prin ele şi-l privi uimită pe Salty.

- Dulapurile astea sunt mai mult goale.

Aşa era şi patul lui.

- O să aduc ceva de mâncare de la un fast food.

Felicia merse în grădină de unde aduse nişte
flori frumos colorate pe care le aşeză cu grijă pe masa din sufragerie. Salty era atât de fericit s-o aibă în preajmă! Dar cum putea să scape de ea acum? în timpul mesei, ea se concentră asupra băieţilor iar pe Salty îl ignoră total.

- Tu, ce-ai vrea să mănânci? îl întrebă pe Mike.

- Unt de arahide, răspunse copilul.

Felicia îl ajută pe Salty să le pregătească de mâncare, apoi să strângă farfuriile şi-i învăţă pe băieţi să curețe locul în care mâncaseră. Lui Salty îi făcea foarte mare plăcere s-o vadă trebăluind prin casa lui, s-o vadă aplecându-se la chiuvetă sau trecându-şi o mână prin păr. Dar era conştient că greşise aducând-o aici. Trebuia s-o expedieze cât mai repede, căci nu avea nevoie de o asemenea tentaţie. Era prea bătrân pentru ea. Dar de fapt, nu era chiar atât de bătrân căci nici nu împlinise patruzeci de ani. Ea era prea tânără.

Fata îi spuse deodată:

- Ştiu o doamnă mai bătrână care ar putea locui aici, să aibă grijă de copii. Nu ţi-ar face cumpărăturile, şi nici n-ar găti, dar ar fi aici în permanenţă şi ai sta liniştit în privinţa copiilor. Ar putea chema doctorul, şi ar şti unde

se află fiecare copil în orice moment. Te interesează?

- Cât e de bătrână?
- Este pensionară, nu ştiu exact câţi ani are, dar merge regulat la un club de bridge şi nu este de loc sclerozată.
- Ei, dacă merge şi la club cred că nu este deloc sclerozată. Ar putea veni pentru un interviu, zise Salty. De fapt, cred că şi-ar putea muta aici clubul de bridge. Cred că şi pentru ea ar fi bine să locuiască la o familie. Cum se numeşte?
- Anne Thompson.
- Vrea cumva să se mărite?
- Nici vorbă. Este destul de bătrână pentru a-ţi fi mamă.

Iar el era destul de bătrân pentru a-i fi tată Feliciei.

- Câţi ani are?
- Nu ştiu, n-am întrebat-o niciodată. Nu trebuie decât să-i oferi un loc în care să trăiască, nu-ţi cere bani, deşi poate, la sărbători, i-ai putea dărui o sumă modică. Ca să nu mai vorbim de hrana zilnică. Pensia ei este foarte mică.

- Ştie să conducă?

- Da, cred că da, numai că n-a mai făcut-o de mult timp.

- Bine, se poate considera angajată.

Salty era prins în plasă, nu fusese capabil s-o refuze pe sirena din fața lui, căci chiar dacă ea i l-ar fi propus pe diavol, el ar fi fost gata să-l accepte. Acum, nu ştia cum să iasă din capcana în care fusese prins din cauza slăbiciunii propriului lui trup. O dorea mult pe fată, şi nu numai c-o dorea, dar o voia permanent în casa lui, care arăta cu totul altfel cu ea. Salty se uita uluit la femeia care abia începea să se deschidă în fața vieții şi ştia că nu va fi a lui niciodată. O dată ce o va angaja pe doamna Thompson, şi-o va alunga pe fată din minte, că doar era un bărbat foarte tare, care trecuse peste toate greutățile unei vieți dure de marinar, din timpul războiului.

- Am fost singur de când mă ştiu, se trezi Salty confesându-i se fetei. Familia este lucrul cel mai important pentru mine.

Oare ce făcea el acum? încerca să-i câştige simpatia?

- La mine trăieşte numai tata, dar este în Polonia, încearcă să vadă dacă poate face comerț, fără a-i ajuta pe

comunişti.

- E cam greu de realizat asta într-o țară aflată sub cizma rusească.

- Tatăl meu este un optimist, e polonez. Nu l-am mai văzut de mult.

- Dar mama?

- Mama a murit în timpul unui bombardament în Franța, la puțin timp după ce m-am născut. Tata nu s-a mai recăsătorit căci a iubit-o mult pe mama. Nu-mi amintesc cum arăta, dar mi s-a spus că era foarte frumoasă. Insă necunoscând-o, n-am cum s-o păstrez în amintire. Nu-mi pot aminti de vremurile petrecute cu ea, nu pot spune de pildă: „In acea zi am ieşit la un picnic cu mama, ploua cu găleata, şi pe drum pneul de la maşina ei s-a spart la distanță de o milă de casă". Partea cea mai proastă o reprezintă sărbătorile şi zilele de naştere. Nu le scrii alor tăi

felicitări, nu alegi cadouri, nu le trimiți prin poştă, nu te întrebi ce fac, este o viață ciopârțită cu brutalitate.

- Asa este, o susținu Salty, cu înțelegere.

- Dar tu cum ți-ai pierdut soția?

- Băieții sunt înfiați, eu n-am stat niciodată destul

într-un loc pentru mă căsători, nu puteam lega de mine o femeie pe care s-o văd o dată la doi ani.

Fata îl privi lung, dar nu zise nimic.

- Marea a fost marea mea iubire, se confesă Salty.

- Si acum? Te-ai stabilit definitiv pe uscat?

- Am si o barcă, mai iesim din când în când cu ea. Numai că este mare diferență între lacul de aici si mare. Băieții au învățat să înoate foarte bine.

- Si eu mă descurc satisfăcător.

- O să vedem... scăpă Salty, dar apoi se opri brusc.

încetară brusc discuția si plecară la Felicia acasă căci alunecaseră pe o pantă dureroasă pentru amândoi, iar Salty îsi spuse că ar fi mai bine să-şi țină promisiunea că-i va repara masina. Cu cât scăpa mai repede de ea, cu atât mai bine.

Mătuşa cu care locuia Felicia ieşi să-i întâmpine şi-l examină cu un ochi critic pe Salty, ignorându-i pe băieți. Salty se uită la maşina fetei, observând că era un dezastru. Copiii aduseră fiecare câte o unealtă iar Salty se apucă de reparații. Le explică fiecare mişcare pe care o făcea. Petrecu toată după amiaza reparând la hârbul Feliciei, îi schimbă uleiul, îi verifică frânele, făcu tot ce

era necesar tocmai pentru ca ea să nu mai aibă motiv să-l caute. Când termină, se urcă în maşina lui şi după ce fata îi mulțumi, dădu să plece fără un cuvânt.

- Ne vedem diseară la teatru, spuse Felicia. Sau să vin să te iau eu, acum când maşina mea este ca nouă?

- Mulțumesc, dar nu-i nevoie, am treabă în oraş înainte.

- Să nu cumva să nu vii, avem atâta nevoie de tine! Iar spectacolul are loc pentru o cauză nobilă.

- Care?

- Este pentru spitalul de copii.

Cum putea Salty să nu facă o faptă bună?

Capitolul 3

Marțea următoare, Salty o cunoscu pe doamna Thompson. Pregăti el ceaiul iar Felicia veni să-l ajute. Aranja florile, puse o față de masă pe care o adusese de acasă, şi o mulțime de fursecuri. în timp ce aranja masa pentru ceai, Felicia gusta din fiecare fel de fursecuri.

Salty care n-o scăpa din ochi, o certă:

- O să-ți strici apetitul dacă o să tot guşti din fiecare fel de prăjitură.

- îmi place mult să gust din tot ce pun pe masă, îi

explică Felicia. Cu aceste vorbe, Felicia luă un fursec în formă de inimă iar Salty urmări cum buzele ei senzuale se închiseră în jurul prăjiturii care dispăru imediat.

Doamna Thompson nu veni singură, o aduse şi pe prietena ei, doamna Wilder. îl priviră amândouă cu un ochi critic pe Salty, înconjurară din priviri încăperea în care se aflau, observară câinii, dar nu făcură comentarii. Sweetie se bucură de o privire mai caldă din partea doamnelor, pe când lui Mutt i se acordă doar o privire rece. Dar Mutt care fusese un câine vagabond nu prea se sinchisi de felul în care îl tratau cele două şi se îndreptă spre spatele casei să tragă un pui de somn. Dar doamna Thompson dovedi că nu era vreo bătrână încuiată. Se însufleți numaidecât, ba chiar făcu haz de glumele lui Salty. în final, doamna Thompson fu de acord să se mute a doua zi.

- Câinele ăsta a pierdut pe cineva drag, spuse femeia privind-o pe Sweetie.

- Familia ei s-a mutat undeva în est şi n-a avut posibilitatea s-o ia, iar doamna care a îngrijit-o de atunci s-a mutat la New York şi pe ea a lăsat-o aici. De aceea a ajuns la adăpostul pentru animale.

- Biata de ea şi acum plânge după stăpânii ei.

In acel moment, Salty fu convins că o va putea tolera pe doamna Thompson, căci era o femeie cu suflet bun. Femeia se mută în camera ei iar băieții fură fericiți s-o ajute la căratul bagajelor alergând în jos şi în sus pe scări şi s-o accepte în casă.

După ce băieții îi cărară bagajele, doamna Thompson se refugie în camera ei şi închise uşa. Si întrucât fusese recomandată de Felicia nici ea nu se lăsă mai prejos, fiindu-i de folos femeii, aşa că rămase şi la masă. Doamna Thompson se adaptă imediat noilor condiții, iar Salty fu mulțumit că putea să plece de acasă liniştit, ştiind că rămânea cineva care să rezolve problemele.

Doamna Thompson apăru la masă, discută cu băieții, cu Salty, cu Felicia, ba făcu şi comentarii politice.

Dar odată, când Salty aduse o invitată în casă, doamna Thompson apăru cu lucrul de mână şi se postă în camera de zi, de parcă ar fi supravegheat ce se întâmpla acolo. Se comportă foarte

rece cu femeia respectivă, îi aruncă priviri reprobatoare şi femeia, care era sensibilă se simți timorată.

Nu la fel făcea şi când venea Felicia. Oare ăsta era un semn că doamna Thompson credea că locul fetei ar putea fi alături de un bărbat ca el? La repetițiile din seara aceea, Salty îi spuse Feliciei:

- Am avut o invitată la cină aseară, iar doamna Thompson a stat ca pe ace la început, apoi a început să croşeteze şi să-i arunce priviri ucigătoare femeii. N-am crezut că-mi va face astfel de probleme.

- Dar cine era invitata?

- O persoană foarte drăguță care mi-a fost de mult ajutor.

- în ce sens?

Salty o privi curios pe Felicia, căci nu s-ar fi aşteptat la o astfel de întrebare. Oare fata era interesată de el? O deranja faptul că în casa lui mai intra şi o altă femeie? Oare era geloasă? Oricum, chiar dacă aşa ar fi fost, ce putea să facă el? Era mai bine s-o evite.

A doua zi, Salty le spuse băieților:

- Mâine rezolvați foarte repede problemele casei, pentru ca să facem o plimbare cu barca.

Dar când ajunseră a doua zi la docuri, spre uimirea lui, o găsi acolo pe Felicia pregătită pentru plimbare,

încălțată cu pantofi fără toc. Oare băieții o anunțaseră? Ce era bine să facă el acum? Nu putea să-i spună în fața băieților“ ar fi mai bine să dispari din viața mea căci nu îndrăznesc să petrec o zi întreagă alături de tine“ Băieții o primiră cu entuziasm, iar Salty nu se putu abține şi se gândi cum ar fi fost să se afle singur în barcă alături de ea. El își lăsă gândurile s-o ia razna, dar băieții avură grijă să-l trezească la timp:

- Tată, nu i-ai spus Feliciei dacă poate să meargă cu noi, iar ea susține că fără permisiunea ta...

Băieții îl priveau amuzați.

Felicia, însă îl privea cu un aer foarte grav.

Ce-ar fi să cheme un taxi şi să trimită băieții acasă, unde îi aştepta doamna Thompson? Apoi să

plece doar cu ea, să rămână pe apă o săptămână sau două? Salty se temu pentru integritatea lui mentală, căci ea era prea tânără.

Fata se simțea atrasă de el, dar nu realiza că şi el simte acelaşi lucru față de ea. Oare ea încerca să-i capteze atenția? Căci acum feminitatea ei abia se trezea şi fata începuse să fie conştientă că atrăgea privirile. Si ea alesese atenția unui bărbat mult prea bătrân. Poate că

nici nu era conştientă de ceea ce urma după săruturi... Dar el putea să se controleze şi trebuia s-o facă. Fata zâmbi când briza îi despleti părul şi-i lipi rochia de trup iar Salty simți că se sufocă. Felicia privi cerul cu bucurie, iar el preferă să le explice băieților tot ce voiau să ştie despre felurile de nori, pentru a evita privirea Feliciei. Avură chiar ocazia să înoate o dată ajunşi într-un golfuleț. Băieții plonjară în apă, făcură tumbe, apoi îşi demonstrară cunoştințele de înot. Felicia rămase acolo pe barca lui, îmbrăcată într-un frumos costum de baie, iar Salty remarcă ce trup minunat avea. Dar băieții şi sirena, aşa cum îi spunea el Feliciei, insistară să intre şi el în apă. Se jucară în apă, iar el avu ocazia s-o atingă pe frumoasa sirenă. Râseră, se stropiră cu apă, apoi se aşezară pe stânci, la plajă. Băieții adunară diferite scoici şi pietricele cu forme mai frumos şlefuite pe care i le dădură Feliciei. La un moment dat, după ce admiră tot ce-i aduceau copiii, ea le spuse:

- M-ați obosit. Mai jucați-vă şi singuri, ca să-mi pot reveni. Imaginați-vă că sunteți pirați.

Băieții agreară ideea, iar Salty le spuse până unde aveau voie să înoate. Sirena se aşeză la plajă, aranjând

pietricelele pe care i le aduseseră băieții. Salty nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Ii urmări sprâncenele frumos creionate, trupul care părea realizat de dalta celui mai grozav sculptor.

Băieții veniră în fugă să-i cheme spre locul unde un peşte destul de mare rămăsese prizonier între scândurile unei plute. Il prinseră cu dificultate, căci era destul de mare, şi-i dădură drumul înapoi în apă urmărind cu bucurie cum acesta se depărta de locul captivității sale.

- Numai din lăcomie a ajuns între scândurile plutei, zise Salty, aici sunt mulți peştişori pe care-i poate prinde cu uşurință. Iar noi l-am ajutat, salvându-i viața. Băieții începură să râdă şi-şi con- tinuară joaca, iar Felicia nu mai scotea o vorbă. Oare putea să tolereze absurditatea atracției pe care o simțea el? Oare îl va face prizonierul dorințelor, sau îl va elibera cu demnitate? Salty se gândi că nu s-ar simți rău ca sclav al ei, dar ideea în sine nu-i provocă decât suferință. Avea treizeci şi opt de ani şi se îndrăgostise de o puştoaică de optsprezece. Dar la treizeci şi opt de ani nu putea fi considerat bătrân...

Fata era o frumusețe, cât despre felul în care se mişca, ce să mai vorbim? Dar Salty fu surprins de faptul

că ea evita să-l atingă, şi păstra mereu distanța față de el. Râdea cu băieții, iar pe el îl tachina. Dacă ar fi fost mai incisivă, Salty s-ar fi topit în brațele ei.

- Te simți bine, tată? îl întrebă Rod. Vrei să vâslim noi la întoarcere? Ai obosit?

- Nu sunt deloc obosit, le spuse el.

Fata veni şi se aplecă asupra lui.

- Ce s-a întâmplat, Salty, te deranjează ceva? Sau poate rolul din piesă nu te satisface? Aş putea vorbi cu John despre asta. Băieții te cunosc mai bine, şi-au dat seama că ai o problemă. Cum de nu putea ea să sesizeze că ea era problema şi că tot ea era şi soluția la aceasta? Salty o privi lung şi-i spuse:

- Poate o să-ți spun care este problema mea, cu altă ocazie.

Felicia îl privi cu înțelegere şi nu fără oarecare compasiune.

- Aş vrea să te ajut, sunt prietena ta şi simt nevoia s-o fac.

- Tentația față de femeie este veche de când lumea.

- La fel este şi cea față de bărbat, replică ea.

Nu mai schimbară nici o vorbă, se îmbrăcară şi plecară

spre casă. Nici unul nu mai scoase o vorbă. Acum, ea ştia că Salty o doreşte, iar el că Felicia îl place.

***

Repetițiile pentru piesă se desfăşurau normal. Actorii îşi învățaseră rolurile şi se mişcau firesc pe scenă, dar tocmai în acest moment unul dintre cei care jucau în piesă, un personaj care nici măcar nu ştia să citească, numit Harry, părăsi piesa. Faptul că el fusese ajutat să deprindă cititul era un element foarte important pentru piesă. Salty preluă rolul acestui om incapabil de comunicare, iar Felicia, în rolul profesoarei, era cea care trebuia să-l învețe să citească, să înțeleagă sensul cuvintelor. Tocmai din acest motiv fu necesară modificarea piesei, în care accentul să cadă pe rolul lui Salty şi al Feliciei. Joe sugeră la un moment dat o idilă între Salty şi profesoara lui, dar apoi tot el realiză că lumea n-ar agrea o asemenea scenă.

Tot el fu cel care spuse:

- Bărbaților le va plăcea, iar femeile vor da dovadă de multă înțelegere.

- Da, înțeleg, sunt prea bătrân pentru ea. Si în acelaşi timp, cred că o pun într-o situație neplăcută pe Felicia. Sunt şi eu bărbat.

- Noi putem vedea asta cu ochii liberi, şi încă ce bărbat! exclamă Joe.

- Dar la ea nu te gândeşti? Imi place foarte mult, cred că se vede deja. Nu ştiu dacă aş îndrăzni s-o sărut.

- Nu poți evita prea mult timp, dacă asta simți. Tu eşti cel care trebuie să dea viață spectacolului, Salty, fă-o cu pasiune. Nu-ți poți trăi viața, fugind de realitate. Se vede că fata asta ți-a sucit mințile. Sărut-o şi gata!

- Nu cred că trebuie să fac asta cu Felicia, este mult prea tânără, nu vreau să-i creez probleme.

- Felicia este foarte tânără, este adevărat, dar a avut o viață mult mai dură decât îți închipui tu, a fost crescută într-o mănăstire, s-a născut în Franța, în timpul războiului. Părinții ei nu erau căsătoriți... In timp ce toată lumea căuta să fugă în America, tatăl ei a rămas aici să lupte împotriva nemților.

Viața ei a fost un şir întreg de privațiuni, s-ar putea face un film interesant despre ea. Felicia n-a avut copilărie,

iar viața i-a fost plină de privațiuni, aşa că a ajuns o fată foarte dură şi nu văd ce mare brânză ai face dacă ai săruta-o pe scenă, Salty.

- Si dacă m-aş îndrăgosti de ea, Joe?

Joe îl privi lung.

- Dragul meu, dar ai făcut-o deja. Este ceva ştiut de toată lumea, de ce n-ai recunoaşte deschis că aşa stau lucrurile ?

- Nici vorbă, zise Salty.

Joe încercă să-l îmbrățişeze.

- Dragul meu toată lumea de aici ştie că eşti îndrăgostit de Felicia. Si dacă aşa stau lucrurile de ce nu vrei s-ă recunoşti asta?

Salty dădu capul pe spate de parcă ar fi implorat ajutorul divin.

- Nici măcar nu mă pot gândi la ea, Joe, este atât de tânără față de mine.

Joe începu să râdă.

- Dar ei de ce nu i-ai spus nimic?

- Joe, nu mă gândesc la ea ca la o parteneră de sex, este mai mult decât asta.
- La naiba, Salty, asta complică lucrurile. Poate dacă aş da rolul tău lui Phil..
- Nu, nici vorbă de el.
- Atunci, cui, Salty? Poţi să-mi sugerezi alt nume? Suntem prea aproape de premieră.
- Lasă-mă să mă mai gândesc, Joe, dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus, este o adevărată problemă pentru mine.
- N-am anticipat această complicaţie.

Dintr-o dată Sweetie deveni foarte activă. Poate că tristeţea ei fusese alungată de permanenta for- foteală din casă, sau de prezenţa doamnei Thompson, pe care căţeluşa o urmărea prin toată casa şi o însoţea la cumpărături sau la treburile din curtea casei. Ba, într-o zi, doamna Thompson o luă chiar la film, când plecă însoţită de prietena ei.

Chiar în ziua în care plecă doamna Thompson, iar băieţii se aflau în vizită la prietenii lor, Felicia apăru la uşa lui Salty. El nu-i spuse că era singur acasă.

- Mi-ai spus că doamna Thompson n-o să facă

altceva decât să aibă grijă de băieți, începu el să se plângă; ştii că se ocupă şi de mine, în sensul că în fiecare dimineață, la micul dejun găsesc câte o listă de probleme de rezolvat în ziua respectivă?

- Cred că-ți prinde bine să te îndemne cineva, poate doar aşa te mai pui pe treabă.

- Felicia, aş vrea să ştii că avem o problemă, îi spuse el cu vocea lui răguşită.

- Cine are o problemă Salty?

- Noi doi. De fapt, problema este mai mult a mea. Stii că ar trebui să ne sărutăm în piesă conform noului scenariu?

- Da, mi-a spus Joe. Te deranjează? Sărutul şi sexul sunt lucruri diferite, spuse fata.

- Deci nu te deranjează dacă te sărut de față cu atâta lume?

- Doar face parte din scenariu, îi răspunse ea cu maturitate.

- A trecut ceva timp de când n-am mai sărutat o femeie, îi replică Salty. Iar tu ai doar optsprezece ani, Felicia.

- Nu-i nimic, putem face repetiții înainte. Uite, am

să-ți arăt eu.

Si fără alte vorbe, fata veni spre el, îl luă de gât şi-l sărută apăsat. Totul ar fi decurs bine dacă Salty n-ar fi luat-o în brațe mirându-se că după un sărut atât de lung, încă se mai putea ține pe picioare. Intr-un târziu, când el realiză că era cazul să-i dea drumul, iar fata era palidă, şi ochii îi erau aproape închişi, Salty abia mai respira, uluit că fata răspunsese la sărutul lui. Slavă Domnului că nu se aflaseră pe scenă la acest prim sărut. Altfel el ar luat-o în brațe şi ar fi părăsit scena cu ea, lăsând spectatorii să glumească pe seama lor. Problema lui era cum trebuia să facă pentru ca nici unul dintre ei să nu reacționeze pe scenă la sărutul celuilalt.

- A trecut ceva timp de când n-am mai sărutat o femeie.

- Oricum, eşti un pericol pentru orice femeie.

- In acest caz ar fi mai bine să repetăm sărutul, zise el şi fără alte cuvinte o trase aproape şi o sărută iar ea se abandonă brațelor lui. Poate că el

nu va mai avea altă ocazie s-o sărute, aşa că profită din plin de situația creată. Salty începu să tremure.

- Te doresc, Felicia.

- Eşti un bărbat periculos, Salty, admise ea.

Oare ea chiar îl considera periculos? Salty fu chiar uimit. Apoi, începu să zâmbească. Fata asta reacționa la sărutările lui? La mângâierile unui bărbat de treizeci şi opt de ani? Salty o privi cu dorință nedisimulată.

- Ar fi bine să repetăm sărutul ăsta de multe ori, Felicia.

Ea se pregătea să-l refuze, dar n-o făcu. Salty o prinse în brațe şi o sărută pasional. Sărutul lui fusese deliberat. Nu ştia dacă va mai avea vreodată ocazia s-o sărute, aşa că făcu tot ceea ce visa să facă ori de câte ori visa la ea. Când în cele din urmă Salty îi eliberă gura, ea şopti:

- Tremuri, Salty?

Ea îl privi satisfăcută ca orice femeie care avea lângă ea bărbatul dorit.

Capitolul 4

Salty o luă în brațe şi începu să se deplaseze cu ea. Fata, care se cuibărise în brațele lui abia reuşi să-l întrebe:

- Unde mă duci, Salty?
- Simt nevoia să te țin în brațe.

- Nu trebuie să facem asta pe scenă, doar să ne sărutăm.

- Sărutul l-am repetat deja. Acum, vreau să te țin în brațe doar pentru mine.

- Dar eu nu sunt copilul tău.

- Slavă Domnului!

- Pentru ce-i mulțumești lui Dumnezeu?

- Pentru că nu eşti copilul meu, ar fi ceva foarte greu de îndurat.

- Văd că ai gânduri cam ciudate, Salty.

El o sărută din nou, plin de pasiune.

- N-am fost sărutată niciodată astfel, se con- fesă fata.

- Dar câți bărbați ai sărutat tu până acum, Felicia?

- Nici unul. De ce eşti atât de surprins? Suntem în anul o mie nouăsute şaizeci şi doi. Si femeile mai trebuie încă să se ferească de bărbați. Trebuie să le schimbăm bărbaților concepția despre femeie, să fim egalele lor, să arătăm bine pentru ei, uită-te la Jackie Kennedy!

- A, tu reprezinți tipul nou de femeie? Cine ți-a spus toate astea?

- Mătuşile mele. Una chiar îmi este mătuşă, pe

celelalte le-am adoptat.

Salty o privi suspicios.

- Te referi la doamna Thompson?

- De ce întrebi?

- Am înțeles asta din atitudinea ei, din tendința ei de a mă controla permanent.

- Poate şi-a dat seama că ştii să săruți aşa cum tocmai mi-ai dovedit.

- Ți-a plăcut?

- Nu.

Salty fu uluit. Nu mai putu scoate o vorbă.

- Te pricepi prea bine să săruți. Am observat că ori de câte ori femeia încearcă să-şi păstreze onoarea, bărbatul face totul pentru ca ea să-şi piardă mințile.

- Nu mă pricep la ceea ce spui tu, Felicia. Eu te-am sărutat aşa cum am simțit nevoia s-o fac, atâta tot. Nu pot nega că te doresc,şi întrucât te afli în casa mea, n-aş avea decât să te duc sus. Băieții sunt la familia Blake, iar doamna Thompson la cinema. Suntem singuri aici, Felicia.

- Mătuşa mea poartă pistolul cu ea în permanență şi dacă, din întâmplare,ar veni mai devreme, nu cred că ți-

ar fi prea bine.

- Te referi la cea cu privire de vultur,care a stat cu ochii pe mine când ți-am reparat maşina?
- Da, cunoaşte bărbații, nu are o părere prea bună despre ei.
- Si atunci cum te-a lăsat să vii singură aici?
- A fost sigură că doamna Thompson este acasă.
- Deci, îți place să te joci cu focul, Felicia.
- Dacă tu reprezinți focul, Salty... îi spuse ea trecându-şi mâna peste pieptul lui puternic.
- Dumnezeule, femeie,nu ştii ce-mi faci...
- Tu deții controlul, Salty. Mie îmi face plăcere să stau aici cu tine, să mă las mângâiată şi sărutată de tine, căci ştiu că nu sunt în primejdie. Am încredere în tine.
- N-ar trebui să ai, Felicia.
- Chiar crezi că trebuie să mă ridic şi să plec? Căci mi-ar face plăcere să-mi mai dai un sărut. Trebuie să fim siguri că ne vom săruta convingător pe scenă.

- Mă inciți, Felicia.
- Nu, mă bucur de prezența ta. Eşti minunat pe scenă, Salty, eşti un actor teribil!

El nu putu să n-o sărute.

Felicia deveni dintr-o dată foarte atentă la ce se întâmpla cu ea.

- Abia acum încep să înțeleg tot ce mi s-a spus despre bărbați. Fac ei ce fac şi aduc femeia în situația în care să insiste ea. Dar va trebui să fii mai atent.

- Dar mi-ai răspuns la sărutări, Felicia.

- Voi fi şi eu mai atentă, spuse fata îndrep- tându-şi umerii. Cât despre sărutul de pe scenă, tu ai fost cel care l-a transformat într-o catastrofă.

- Chiar aşa consideri tu că a fost, o catastrofă?

- In nici un caz n-a fost un sărut prietenesc. Altfel cum aş fi ajuns cu hainele ridicate astfel?

- Deci toată această relație sentimentală n-a fost decât o încurcătură? O să-i cer lui Joe să scoată scena sărutului.

- Dac-o faci, mă scoți şi pe mine din piesă. Fata îl privi cu seriozitate. N-am mai sărutat niciodată un bărbat în felul acesta. N-am simțit nevoia s-o fac... până acum.

- Iar acum ai făcut-o conştient?

- Mă sperii, Salty. Nu sunt pregătită să merg mai departe... Mi-e teamă. Fata îl privi cu ochii ei mari, în

care într-adevăr se putea citi teama.

Cum de uitase el cât de tânără era fata?

- Vrei să te las în pace, Felicia? întrebă el, sugrumat de emoție.

Fata ezită înainte de a-i răspunde. Privi la dreapta, apoi spre stânga, evitându-i ochii. Dar în final, ea spuse:

- Nu, nu vreau s-o faci.

Pentru Salty, glasul ei fu flacăra care aprinse văpaia. El nu-i putu răspunde pe moment. Nu făcu nici o mişcare. O privea şi ştia de data asta. De aceea, el îi spuse:

- O să fiu foarte atent.

Fata rămase în aşteptare, dar el nu mai zise nimic. Ea continua să aştepte. El continua s-o privească în tăcere. Fata observă genele lui lungi şi ridurile care i se formaseră în jurul ochilor şi gurii. Dar Salty era un bărbat care ştia să-şi controleze propria viață şi Felicia se baza pe asta.

- Poate că dacă o să fim pe scenă o să ne sărutăm mai puțin profund, ştiind că ne privesc atâția oameni.

- Nu cred, Felicia, sunt în permanență conştient de prezența ta, nu-mi iau gândurile de la tine nici un moment.

- îmi place asta, spuse ea.

- Mă iubeşti?

- Nu ştiu, n-am mai simțit aşa ceva pentru nimeni până acum.

- Ce te face să te sperii de mine?

- Eşti un bărbat prea puternic. Tu nu te mulțumeşti numai cu un sărut, tu vrei totul. Vrei să deții tu controlul.

- Dar tu eşti cea care-mi controlează viața, Felicia.

Fata îl privi neîncrezătoare.

- Si după cum vezi, nu ești în patul meu în această clipă.

Si asta era adevărat, iar ea nu putu să nu sublinieze:

- Nu de data asta. Dar va trebui să găsim o cale pentru a putea fi împreună, Salty.

- Mda, murmură el.

Felicia se îndreptă spre uşă şi ieşi afară unde o întâmpină Mutt. Salty, năucit de cele întâmplate, rămase urmărind-o cu privirea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. După ce nu se mai văzu maşina ei, Salty se duse în dormitorul lui de unde scoase nişte minunate pietricele albastre, apoi plecă la John Noga, cel cu florăria, şi-i

spuse:

- Am nevoie de un bijutier care să-mi facă un colier pentru o fată frumoasă.

- Felicia?

- Cum ai ghicit?

- Nu era nevoie s-o fac, ştie tot Tremontul. Bijutierul recomandat de John Noga fu încântat de frumuseţea pietricelelor albastre şi-i sugeră un model foarte frumos de colier.

După câteva zile, Joe veni acasă la Salty, însoţit de Felicia. Joe începu cu oarecare reţinere:

- M-am tot gândit la scena sărutului. Personajul pe care-l interpretezi nu are prea multă experienţă la femei. Este timid. O consideră o zeiţă pe Felicia şi nu se crede demn de ea. Astfel fiind, el îi va da femeii un sărut timid, nici măcar n-o va atinge. Va fi un sărut prin care-şi va exprima adoraţia. Femeilor le va plăcea mult asta, iar bărbaţii îi vor înţelege bine sentimentele. Cam aşa văd eu lucrurile.

Salty răsuflă uşurat:

- Nu am nimic împotrivă.

- A fost ideea Feliciei.

Joe continuă.

- O să trebuiască să schimb rochia lui Marylin care este nemulțumită de felul în care am îmbrăcat-o. Spune că rochia Feliciei arată cu totul altfel, dar ea nu înțelege că de fapt, trupul perfect al Feliciei face ca rochia ei să cadă atât de bine. Astea sunt problemele cu care trebuie să se confrunte un regizor de scenă, ce să fac? Joe pleacă, lăsând-o pe Felicia singură cu Salty. Cu Salty, băieții, câinii şi doamna Thompson care se afla sus, în camera ei. Salty o privi lung, tânjind s-o atingă măcar în treacăt.

- Am venit să mănânc cu voi. Să vedem cum este să petrecem câteva clipe ca nişte oameni cu preocupări obişnuite, fără să ne sorbim din priviri.

- Eu nu mă voi putea abține, oricum, aşa sunt de când te-am văzut prima oară, pe scenă. De aceea am acceptat să joc în piesă.

- Dar ți-ai scos jacheta şi cămaşa.
- Am vrut să mă vezi gol.
- Salty, va trebui să ne comportăm ca doi oameni normali, să fim mai atenți ca de obicei.
- Nu cred că voi putea.

- Vrei să scapi de mine?

- Nu ştiu. Nu pot să realizez însă de unde vine această fascinație. Ai ceva foarte periculos care mie mi-ar putea fi fatal.

- Asta te ține mereu treaz.

- Eşti o adevărată capcană pentru un bărbat, Felicia. Mă sperii, chiar.

- De ce?

- Pentru că m-ai putea face să renunț la viața mea obişnuită, ai putea exercita controlul asupra mea.

- Nu vreau să te controlez, Salty, vreau doar să te cunosc.

- Atunci, să mergem în pat, să ne cunoaştem.

- Asta înseamnă pentru tine a cunoaşte o femeie?

- Este o problemă care o dată rezolvată te lasă să treci dincolo de ea. înțelegi ce spun?

- Cred că da, dar mă sperie vorbele tale. Dacă aş merge cu tine ar fi ca şi cum m-aş aventura pe tărâmuri întunecate, necunoscute. Asta, pentru mine ar fi primejdia.

- Dar aş avea grijă de tine, nu trebuie să te temi.

- Tu transformi actul simplu al vieții în ceva diferit

de ceea ce ştiu eu. Viața nu este uşoară, ea este pur şi simplu.

- Părinții tăi au ştiut asta. Ei au luat ce au putut lua de la viață şi te-au ajutat şi pe tine unde au putut s-o facă.

Ea se arătă surprinsă.

- De unde ştii toate astea?
- De la Joe.
- Ți-a povestit despre părinții mei? Stii, aş fi vrut să-mi cunosc mama, dar din păcate...
- Existența ei se perpetuează prin tine, Felicia. Iar părinții tăi ar fi foarte mândri de tine.

Fata îşi întoarse privirea spre fereastră. Apoi, îl privi din nou.

- Niciodată nu am crezut că lumea este aşa cum mi-o descrii tu, dar îmi dau seama că ai dreptate. Bărbații sunt cei care o guvernează, ei luptă pentru putere făcându-şi loc fiecare în felul lui, fiecare la nivelul lui.

Salty o întrebă cu blândețe:

- Cum a fost viața pentru tine? Ai avut-o doar pe mătuşa cea cu privire de vultur.
- Am fost norocoasă s-o am măcar pe ea. Este rudă din partea mamei. Pe rudele tatălui meu nu le cunosc,

am pierdut orice speranță de a le regăsi vreodată.

- Aşa se întâmplă pe timp de război. A trebuit să-l oprim pe Hitler.

Fata îi spuse cu tristețe:

- Dar de ce a fost nevoie să trimitem oameni în Vietnam?

- Eisenhower a fost prost sfătuit, iar noi am făcut prostia să ne implicăm. Oamenii aceia sunt decişi să-şi apere țara. Ca marinar am străbătut lumea, am vorbit cu mulți oameni şi

am citit mult. Dacă ai mai multe informații din diferite surse poți judeca problemele mai bine.

- Acum cred că te pot săruta fără să-ți mai pierzi controlul, zise fata dintr-o dată.

- Indiferent de discuție, eu sunt mereu conştient că te doresc.

- Si atunci de ce ai mai adus-o aici pe femeia aceea?

- Este o femeie foarte drăguță şi amabilă, dar d-na Thompson a speriat-o.

- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ai adus aici ?

- Ți-am răspuns, Felicia, este o doamnă foarte

drăguță pe care am invitat-o la masă.

- încercai s-o ademeneşti?

- Dumnezeule, poate că nu m-ar fi respins!

Felicia se ridică indignată.

Salty întinse mâna şi o trase spre el. Fata încercă să se elibereze.

- Mă strângi prea tare, protestă ea.

- îmi pare rău, dar nu voiam să te las să pleci. Sper că rămâi la masă?

- Felicia! se auziră în acel moment glasurile băieților care coborau scara în fugă, dornici s-o vadă. Felicia le zâmbi, căci se bucura să-i vadă. Le netezi părul, şi îi ciupi uşor de obraji. Ba le vorbi şi celor doi câini care stăteau cuminți, ascultând-o. Salty îi privea pe toți cu oarecare tristețe. De ce nu era Felicia la fel de bucuroasă să-l vadă pe el? Nu făcea altceva decât să-l certe, de câte ori se întâlneau.

- De ce nu te comporți şi cu mine tot aşa, Felicia? o întrebă el după ce băieții ieşiră afară la joacă.

- Eu sunt stăpână pe gesturile mele.

Dacă el n-ar fi iubit-o deja, ar fi căzut chiar atunci în mrejele ei. Salty era conştient că era o dragoste disperată,

căci era pentru totdeauna, dragoste fără leac. Dar ea era prea tânără.

Capitolul 5

La repetiția din seara aceea, Joe le urmări cu foarte multă atenție mişcările, ştiind că se apropia momentul tensionat al sărutului. El îi corecta, le dicta modificările care trebuiau făcute, iar ei acționau ca două marionete. Când ajunseră la scena sărutului ezitară, se priviră un moment, apoi se depărtară, căci trupurile lor erau prea conştiente de apropiere. Salty nu ştiuse până în acest moment ce presupune rolul unui regizor şi nici importanța acestuia. In marină puseseră în scenă piese destul de bune, dar nici una dintre acestea nu implicase sexua-

litatea. Rolul lui deveni mult mai complex. Salty se împotrivi extinderii atribuțiilor sale, dar Joe insistă:

- Salty, rezolvă problema cumva, controlează-te mai mult, cere părerea unui eunuc, dar pe mine nu mă mai bate la cap cu scena sărutului, am şi aşa destule probleme.

Salty era disperat din cauza Feliciei. O sună pe Linda Sawyer, femeia pe care o intimidase doamna Thompson, şi o invită la cină. îşi spălă maşina cu atenție, se tunse, se bărbieri şi se duse s-o ia de acasă.

- Salty! exclamă femeia fericită.

- Sper că nu te deranjează dacă mâncăm în oraş, fără doamna Thompson, îi spuse el râzând, ea n-a putut veni.

- Mă temeam că harpia aia bătrână a reuşit să te influențeze, spuse Linda. Dar e foarte bine că ai reuşit să te strecori de sub privirile ei vigilente în seara asta, mi-era dor de tine! Linda întinse brațele spre el, îl prinse de gât şi-l sărută. Salty fu foarte surprins. Se strădui din răsputeri să fie foarte atent

şi amabil cu ea, o duse la cel mai bun restaurant, toasta în cinstea ei. Fu o seară minunată şi pe măsură ce discutau, Salty realiza că Linda era o femeie grozavă. Cu toate acestea, el era conştient că nu se putea culca cu ea, numai şi numai pentru că.... ea nu era Felicia. Aceasta era uluitoarea revelație a unui marinar de treizeci şi opt de ani care mai era şi burlac pe deasupra. Nu ştia cum să iasă din această situație delicată fără a o răni pe Linda. Nu putea pur şi simplu s-o ducă acasă şi gata, trebuia să

se descurce cumva. Aşa că-i spuse:

- Linda, am un prieten bun pe care aş vrea să-l cunoşti, de aceea te-am invitat aici în seara asta pentru a afla dacă eşti disponibilă.

Femeia îl privi uimită căci nu se aştepta la aşa ceva, date fiind relaţiile lor anterioare.

- Poate cu altă ocazie, spuse ea, acum nu am dispoziţia necesară, spuse femeia pe a cărei figură se aşternuse dezamăgirea.

- Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Salty.

- Acum n-o mai poţi face, fu răspunsul ei.

Se lăsă tăcerea. Salty începu să-i spună poveşti marinăreşti pentru a umple timpul, dar nu reuşi să-i smulgă nici un zâmbet. O conduse acasă prea devreme şi-i vorbi din nou despre amicul lui. Se despărţiră în termeni amicali, cel puţin aşa gândea Salty care, rămas singur în maşină, se gândea numai la Felicia. Dar Felicia era prea tânără. Se întoarse acasă înfrânt, dar pe cine găsi acolo? Chiar pe Felicia, care le citea copiilor înainte de culcare. Când fata ridică ochii de pe carte, Salty nu văzu decât mânie în ochii ei.

- Cum de-ai ajuns aici în seara asta, Felicia? o întrebă

el.

Fata vru să pară indiferentă.

- Cum a fost întâlnirea ta?

- Grozavă.

Nimeni nu mai spuse nimic. Băieții se duseseră la culcare, doamna Thompson continua să tricoteze, iar câinii stăteau cu botul pe labe şi-i urmăreau.

Felicia reluă indiferentă lectura cărții. Salty, după ce mai aşteptă câteva secunde, în care

nimeni nu-l băgă în seamă acolo în camera sa de zi, după ce abandonase o femeie foarte bună, apoi fusese el însuşi abandonat, se decise să-i părăsească şi el pe toți. Urcă în camera sa de la primul etaj şi se schimbă în jeanşi. Când se întoarse în camera de zi să discute cu Felicia, spre uimirea lui aceasta dispăruse.

* * *

A doua zi, Salty se dedică grădinăritului, sub conducerea doamnei Thompson. Băieții i se alăturară cu voioşia lor caracteristică, dând o notă plăcută întregii operații, dar Salty era cufundat în gândurile lui, nu avea chef de ei.

Urmă repetiția de seară, când relația lui cu Felicia se

materializă într-un dans sexual la care ceilalți asistau fascinați. Dar dacă, cumva, Felicia dorea să cineze cu un prieten de vârsta ei? îngrijo-

rat, se duse acasă după terminarea repetiției, se bărbieri, se pieptănă şi porni spre casa fetei. Acolo fu, desigur, întâmpinat de mătuşa ei, cea cu ochi de vultur, care-i spuse că fata nu era acasă. Salty o privi cu ciudă pe femeia care-l studia curioasă şi dintr-o dată, o întrebă:

- Nu eşti măritată? Dacă nu eşti, ar trebui s-o faci, spuse el şi plecă.

Femeia cu ochii de vultur care era cu câțiva ani mai tânără decât el îşi ridică privirea spre etajul doi al casei, unde Felicia privea de după transperante.

* * *

Salty plecă spre casă hotărât să facă orice pentru a o uita pe Felicia, ba mai mult chiar, începu să caute un bărbat pentru Linda. La un moment dat, îi veni ideea să-i ceară ajutorul Feliciei, căci femeilor le place să contribuie la formarea

cuplurilor. Apoi, îşi aminti de un film mai vechi, cu Jennifer Jones şi Joseph Cotten, în care femeia, mult mai

tânără decât bărbatul, revenea la el de trei ori pe parcursul vieții lor, până când a treia oară ea era destul de matură pentru a rămâne cu el. Aşa că începu să viseze cu ochii deschişi, că Felicia avea treizeci de ani şi se decidea să-i fie soție. Oare ce făcuse el rău ca Dumnezeu să-l pedepsească astfel aducându-i alături o femeie mult prea tânără pentru a fi a lui? Se întoarse acasă la ea unde, bineînțeles, fu întâmpinat de femeia cu ochi de vultur. Salty era mai hotărât ca niciodată să nu mai cedeze în fața acestei femei, ba chiar să ceară ajutorul ei şi al Feliciei pentru a-i găsi un partener Lindei. Căci nimeni nu-i cunoştea mai bine pe oamenii din zonă decât mătuşa Feliciei, care locuia acolo de multă vreme. Aceste femei singure cunoşteau pe toată lumea, discutau despre fiecare, se întâlneau la biserică...

- Am o problemă şi cred că mi-ai putea fi de ajutor, îi spuse Salty. Am o prietenă...

- Ştiu.
- Care este de vârsta ta. Ea însă nu prea cunoaşte lumea din Cleveland, cum nici eu n-o cunosc, de altfel. Mă gândeam dacă ai putea s-o ajuți...
- Nu.

- Eu cunosc câţiva foşti marinari, ca şi mine, dar mă gândeam că o femeie singură s-ar simţi jenată să cunoască mai mulţi bărbaţi deodată. Eşti singura persoană de vârsta ei pe care o cunosc, ai vrea să inviţi câteva prietene ale tale la o petrecere?
- Să le invit... pentru tine?
- Nu, eu m-am săturat de femei.
- O să-ţi dau răspunsul mâine, zise Ochi de Vultur.
- Apropo, nu mi-ai spus cum te cheamă, şi nici Felicia n-a făcut-o.

Femeia îl privi abia înăbuşindu-şi un zâmbet, dar nu-şi spuse numele.
- Nu pot să-ţi spun"mătuşă", mai zise Salty, văzând că femeia nu spunea nimic. După ce-şi luă

rămas bun de la ea, Salty îşi spuse că trebuia s-o invite pe Felicia la această petrecere indiferent dacă Ochi de Vultur se ţinea sau nu de cuvânt. Poate că şi Linda avea câteva prietene pe care le putea aduce. Dar acestea ar fi de vârsta ei sau poate puţin mai bătrâne, de fapt, tocmai bune pentru el. Căci şi el era în căutare de o femeie, numai că ori de câte ori se gândea la asta se gândea la Felicia, aşa că seara, la repetiţie, o luă în braţe şi o sărută

cu multă pasiune, iar ea îi răspunse la fel. Cei care asistau, aplaudară.

- Felicia, trebuie să vii neapărat la petrecerea pe care o voi da. Nu admit un refuz. Va trebui să vii ,Felicia, dacă nu, te voi aduce cu forța, voi veni cu băieții, ba chiar şi cu cei doi câini, după tine. Cu aceste cuvinte, o luă de mână şi o duse direct la maşina lui, aşezând-o pe locul din dreapta. O luă spre docuri. Paznicul îl salută, iar Salty îi spuse:

- Nu ieşim în larg.

- De ce m-ai adus aici?

- Pentru ca să stăm de vorbă liniştiți.

- Dar o puteam face acasă la mine.

- Acolo ne-ar fi păzit Ochi de Vultur, pe care tot nu ştiu cum o cheamă.

- Numele ei este Emily Strode.

- Trebuia să-i ştiu numele, căci n-o puteam prezenta ca „ Ochi de Vultur" la petrecerea mea.

- Ce petrecere?

- Dau o petrecere pentru a-i găsi un soț potrivit Lindei Sawyer.

- Prostii... zise Felicia şi se ridică. De ce nu mă

tratezi ca pe o femeie adevărată, matură, decât atunci când mă doreşti?

- Felicia eu nu prea ştiu să mă port cu tine, sunt cu douăzeci de ani mai mare.

- Deci ai treizeci şi opt de ani şi nu ştii cum să te porți cu o femeie? Nu-i de mirare că nu te-ai însurat până acum.

Salty o privi şi-şi spuse că aşa cum era, cu părul răvăşit de briză, fata arăta la fel de frumoasă.

- Sunt gata să mă las educat de tine, Felicia, capitulă el.

Capitolul 6

Felicia îl întrebă impacientată, făcând uz de inflexiunile vocii ei remarcabile:

- La asta se referă toți când spun că munca unei femei nu se termină niciodată?

Salty care stătea lângă ea, nu se obosi să mai întoarcă capul, ci îi răspunse scurt:

- Mda, se pare că aşa este.

- Salty, chiar trebuie să te învăț eu să seduci o femeie?

- Ai vrea să fii sedusă, Felicia? întrebă Salty sur-

prins.
Felicia ezită un moment apoi îi răspunse cu vocea ei profundă:

- Cred că ar merita să încerci, poate vei ajunge astfel la concluzia că sunt o femeie interesantă. Sau, mă rog, în devenire.

- Felicia, eu nu sunt pentru o soluție de moment, asta n-ar rezolva problema. Nici în război n-a fost atât de greu pentru mine...

- Ce vrei să spui, Salty? Vocea ei tremură uşor, iar fata îi aşeză o mână pe umăr.

Salty încercă să nu se uite la ea, să facă abstracție de ochii ei minunați, de buzele care se voiau sărutate, de trupul ei de sirenă.

- Felicia, eu insist s-o convingi pe Ochi de... pe Emily, să-şi aducă prietenele la petrecerea mea. Bineînțeles să nu fie de vârsta ta, este nevoie de femei mature, tu eşti prea tânără pentru bărbații pe care-i voi aduce. Eşti prea tânără şi pentru mine, lucru care mărturisesc că mă scoate din minți, ori de câte ori mă gândesc la tine.

- Cine-a spus asta?

- Eu o spun. Şi voi trece peste ceea ce simt acum pentru tine. Nu va fi uşor dar voi reuşi. Voi

depăşi ceea ce simt pentru tine. Eşti o fată grozavă, Felicia, poate că într-o zi o să fii o femeie la fel de grozavă, dar eu nu voi mai fi aici să te văd.

- Unde vei fi tu atunci, Salty?

- Nu ştiu, dar voi pleca de aici.

- Nu-ți place Clevelandul?

- Nu din cauza oraşului plec, Felicia. N-am chef să dau peste tine oriunde mă duc, şi să ştiu că deşi eşti atât de aproape nu poți fi a mea, nu te pot atinge, trebuie să mă protejez împotriva ta.

- Deci renunți la mine?

- Te-am avut vreodată, pentru a considera că te las acum?

- Salty, de ce crezi că țin permanent legătura cu băieții tăi?

- Pentru că sunt nişte copii reuşiți.

- Care-mi spun totul despre tine.

- Chiar te interesează ce fac eu, Felicia?

- Da.

- In acest caz, nu trebuie să-i întrebi pe copii. Ar fi

mai bine să mergi direct la sursă. Eu sunt gata

să-ți dau orice informație. Uite, te ascult, începe cu ceea ce te interesează mai mult. Vorbeşte, iubita mea.

Felicia se rezemă din nou de spătarul sofalei, privindu-l. Iar el era perfect conştient de privirile ei. Un bărbat cu construcția, cu alcătuirea lui, ştia că poate avea toate avantajele în aproape toate ocaziile. Mai ales la bordul vaporului, când era cazul să se impună recruților. Dar pe aceasta fată din fața lui nu voia s-o intimideze.Voia să apară în fața ei aşa cum era, descurajat, disperat după ea. Fata avea ochii atât de mari. Părea atât de vulnerabilă şi de izolată. De fapt, era normal să fie izolată, căci tocmai de asta o adusese aici. Trebuia s-o aibă alături, fără prezența altcuiva. Căci nu voia de la ea decât ajutor pentru petrecerea Lindei. El se mai simțea vinovat pentru că nu fusese sincer cu Linda. Aceasta era o femeie prea drăguță pentru a nu avea un bărbat pe măsură. Dar el nu avea ochi şi inimă decât pentru Felicia. Felicia era prea tânără, nu putea fi a lui şi ea abia începea să fie

femeie. Oare era sensibilă la orice bărbat? Sau chiar era

interesată de el? Căci el avea de gând s-o sărute. Foarte curând, fără să fie copiii de față, câinii, doamna Thompson sau Ochi de Vultur. Dar apoi îşi spuse că poate doar datorită Emily-ei şi sfaturilor ei Felicia era încă neprihănită. Dar tot ea îl sărutase cu convingere, torturându-i trupul.

- Felicia, ştii ce i se poate întâmpla unei fete care nu este atentă cu cine iese şi unde se duce?

- Nimic, fu răspunsul ei. Apoi adăugă:

- Doar eşti aici, cu mine.

- Cum să fac, Felicia, să te învăț să te fereşti tocmai de mine?

Fata îl privi cu ochii ei mari, larg deschişi căci nu mai înțelegea nimic din ce-i spunea Salty.

- Vrei să vorbeşti cu mătuşa ta despre petrecerea de care ți-am vorbit?

- Desigur, sunt şi eu invitată?

- Da, dar va trebui să te îmbraci în aşa fel încât nici unul dintre invitați să nu se uite la tine. Nu suport ideea că ai putea fi a altuia.

- Dacă n-am fost niciodată a unui bărbat, cum poți spune că nu vrei să fiu a altuia?

- Felicia, eşti conştientă de ceea ce-mi faci acum?
- Flirtez doar.
- Ei, află că te joci cu focul, îi spuse Salty gemând.

Felicia îl privi, apoi îl mângâie pe cap cu grijă.
- Nu am intenția să te fac să suferi, Salty.

Felicia nu era o fată proastă ci numai foarte tânără, dar înțelese că el lupta cu o putere pe care ea n-ar fi bănuit c-o posedă.
- O, Salty, îmi pare rău, spuse fata. Si ea era foarte atrasă de el dar nu suferea din cauza asta. De ce lucrurile erau mult mai grele pentru el?

Felicia îşi aminti de pisica lor pe care o închi- seseră în casă pentru că era în călduri. Ochii acesteia deveniseră neobişnuit de mari şi pisica implora să fie lăsată să iasă. Emily spunea mereu că înțelege suferințele pisicii. Draga ei Emily. Ea avusese dintotdeauna grijă de Felicia. Nu se

căsătorise niciodată, dar ea şi-o aminti pe Emily certându-se cu un bărbat care-i cerea să-şi dea nepoata spre adopție. Emily îl plăcea pe acel bărbat, asta pe când Felicia era foarte mică, avea cinci sau şase ani. Cine fusese acel bărbat? Ii dăduse Emily-ei un ultimatum? Oare ea ruinase viața lui Emily prin simpla ei prezență?

- Când vei da petrecerea despre care vorbeam vei aduce un bărbat şi pentru Emily?

- Da, dar nu vreau ca alți bărbați să te vadă.

- Nu se va uita nimeni altcineva la mine, îți promit.

Salty era uluit. Ea nu căuta alt bărbat? Căci el văzuse fețele bărbaților când se aflau în preajma ei, erau uimiți de parcă ar fi văzut-o pe Marylin Monroe. Oare Felicia nu vedea figurile bărbaților care o priveau şi nu înregistra efectele simplei sale prezențe asupra lor?

- Chiar dacă s-ar uita alt bărbat la tine aş lupta cu el, indiferent cine ar fi, pentru a te păstra doar pentru mine.

Felicia îl privea cu multă seriozitate.

- Nici eu n-aş fi de acord ca tu să ieşi cu o altă femeie, Salty.

- Bine, Felicia, asta nu se va întâmpla.

Fata ridică privirea spre cerul plin de stele şi-i spuse, nu fără oarecare regret:

- Ar fi fost frumos să ieşim în larg, este o noapte minunată.

- Va ploua în curând, iar dacă te-aş duce în larg aş fi capabil să nu te mai aduc acasă câteva zile. Am face orice altceva în afară de navigație.

- Ai încerca să mă seduci?
- Mai mult ca sigur, îi spuse Salty, o ridică în brațe şi o puse pe țărm.
- Ar fi bine să-i ducem şi pe copii la pescuit sau la plimbare cu barca, iar eu să le gătesc ceva.
- Stii să găteşti?

Fata fu destul de cinstită:

- Oarecum.
- Mi-a plăcut felul în care ai aranjat masa, cu flori şi şervețele.

- Da, e adevărat îmi place mai mult decât să gătesc.
- Nu-i nimic, ştiu eu să gătesc.
- Iar eu să mănânc.
- Ştii că am fost marinar?
- Da, şi că nu mai trebuie să munceşti. Mie-mi place ca bărbatul să fie mereu liber pentru mine.
- Nu toate femeile îşi doresc asta, ba chiar îşi doresc ca bărbatul să lipsească cât de mult de acasă.
- Mie nu-mi place să fiu singură.
- Copiii îți plac?
- Nu te-am convins până acum?
- Copiii mei vor fi buni bucătari şi foarte buni

mecanici. Mi-ar plăcea să-i duc undeva, la o fermă, unde să aibă multă verdeață şi aer curat. Sau poate la marginea oraşului...

Felicia îl privea gânditoare.

- Eşti foarte tânără, Felicia.
- Sunt destul de matură pentru a şti ce vreau.

Salty deveni dintr-o dată foarte agitat.

- Ce este, Salty? Ți s-a făcut foame? Te doare stomacul? Vreo rană mai veche îți face probleme?

- Nimic din toate astea, numai tu eşti problema mea.
- Te irită prezența mea?
- Din contră, mă ademeneşti mereu.
- Si mie îmi place să mă săruți, să mă strângi în brațe şi...
- Felicia, dacă nu vrei să fac un accident, încetează. Nu te pot asculta spunând vorbele astea, în timp ce eu sunt atent la trafic... dar între noi n-ar fi vorba numai de sex, Felicia, noi ne iubim, cel puțin de sentimentele mele sunt foarte sigur. Acum crezi că te iubesc, Felicia?
- Atunci, de ce mai ieşi cu altă femeie?
- A, Linda. Este o femeie de treabă. E mai bătrână...
- Dacă te mai legi vreodată de vârsta mea, nu mai

vorbesc cu tine, Salty!

- Nu m-am culcat niciodată cu ea, dacă asta te interesează.

Felicia îl privi puțin cam neîncrezătoare, apoi, parcă decisă să-l creadă în totalitate se oferi :

- Bine, o să te ajut cu petrecerea.
- O s-o rogi pe Ochi de... pardon, Emily, să mai aducă nişte prietene?
- Bine, o să fac şi asta.
- Când ne vom căsători o să mă manipulezi tot ca acum?
- Cine a vorbit despre căsătorie? Asta este un lucru foarte serios. Nu ne-am făcut decât declarații de dragoste, deocamdată.
- Iar a fi îndrăgostit de cineva nu este ceva la fel de serios?
- Nu te cunosc de prea mult timp pentru a-mi face o impresie corectă despre tine. M-ai evitat în majoritatea timpului.
- Te-am evitat? Cum poți face o astfel de afirmație?
- Da, n-ai venit decât o singură dată după mine în timpul ăsta.

- Mătuşa ta, Ochi de Vultur, nici măcar nu mi-a deschis uşa, dar ştiu că erai acasă şi n-ai vrut să-mi vorbeşti!

- Nu meritai s-o fac! Ieşiseşi cu femeia aceea, iar când te-am întrebat cum a fost mi-ai răspuns „foarte bine“.

- Nici vorbă, eram foarte supărat pe tine şi din cauza asta nu m-am bucurat de seara petrecută cu ea!

- A, deci te-ai culcat cu ea!

- Nicidecum, am vrut doar o seară petrecută în compania unei persoane adulte şi plăcute. Nu cumva eşti geloasă, Felicia?

- Poate că sunt!

Salty izbucni în râs, iar fata se înfurie, vrând să coboare din maşină. Salty încercă să facă faţă atât traficului cât şi furiei fetei. Felicia izbucni în lacrimi. în cele din urmă Salty întoarse şi opri maşina în parcul Lincoln, găsind un loc de parcare. O sărută cu forța. Fu un sărut lung, plin de dragoste. Fata îi întoarse sărutul printre lacrimi şi sughițuri.

- De ce nu pot ajunge oamenii mai uşor la o înțelegere? Ce să fac cu tine, iubita mea? Eşti chiar atât de afectată de vorbele mele?

- Ai fost foarte brutal, îmi place să fii bun şi blând cu mine. Acum, du-mă acasă, cred că Emily este deja îngrijorată.
- Emily ştie că eşti cu mine şi că te iubesc.
- Salty, mă înnebuneşti!
- Felicia, totul va fi bine, ne vom descurca!
- Cu singura diferență că eu n-am mai făcut parte dintr-un cuplu până acum şi nu ştiu ce să fac.
- Felicia, tu ştii de ce se căsătoresc bărbații şi femeile, nu? De fapt, tu mă doreşti?
- La nebunie.
- Cred că este mai bine să te conduc acasă. Dar spune-mi, dacă mă iubeşti aşa cum susții, de ce stai departe de mine?

Capitolul 1
Conducând-o pe Felicia acasă, Salty îi spuse:
- Cred că va trebui să discut cu Emily despre felul în care te-a crescut şi educat.
- Dacă vei face asta, mă va încuia în subsol pentru tot restul zilelor mele lăsându-mi doar o deschizătură prin care să-mi dea hrana.

Salty o privi îngândurat.

- A fost aspră cu tine?

Felicia îi confirmă.

- Cred că şi pe tine te-ar fi putut modela şi crede-mă că ar fi fost un lucru bun.

- Cum aşa, Felicia?

Fata începu să râdă scoţându-l din minţi.

Ajunşi acasă la Emily, Salty îi dădu Feliciei un ultim sărut din care trebui să facă eforturi pentru a se desprinde pentru a coborî din maşină şi a-i deschide portiera. O conduse până în faţa uşii, unde Felicia, ridicându-se pe vârfuri îi dădu un alt sărut care-i tăie răsuflarea.

- O vei convinge pe Emily să aducă mai multe prietene la petrecere?

Iar ea îi răspunse:

- O să fac tot posibilul. Apoi, îl mai sărută o dată.

Salty rămase în faţa uşii în stare de şoc. De unde învăţase copila asta să sărute astfel? Felicia intră în casă şi încuie uşile, dar Salty tot nu-şi reveni.

Porni împleticindu-se spre maşină. Simţea nevoia să lase maşina în faţa casei ei şi să plece pe jos acasă, ca să

aibă timpul necesar să-şi mai limpezească gândurile, dar îşi spuse că n-ar fi indicat să-şi lase maşina în fața unei case în care

locuiau două femei singure. Conduse spre casă, lăsă maşina şi porni să facă o scurtă plimbare, căci trebuia să-şi limpezească gâdurile. Apoi se simți şi mai singur când intră în casă şi văzu camera de zi în întuneric, căci copiii se culcaseră deja. Casa îi păru şi mai goală ca de obicei. Numai câinii îl întâmpinară dând bucuroşi din coadă, dar fără a exagera căci ei ştiau că n-au voie să facă prea mult zgomot, s-o trezească pe doamna Thompson.

Urcă în camera de sus în care dormeau copiii şi-i văzu adormiți cu un zâmbet de mulțumire pe figurile lor micuțe. Intră apoi în camera sa, se dezbrăcă, făcu duş cu apă rece şi încercă să doarmă, dar fu destul de greu s-o facă, imaginea Feliciei apărându-i mereu în fața ochilor, în diferite ipostaze, cu ochii ei mari. Dar în momentul în care întindea mâinile spre ea, fata dispărea şi el se trezea cu brațele goale.

A doua zi se trezi obosit, morocănos, şi observă că în ultimele săptămâni slăbise foarte mult. Felicia veni la prânz şi-l privi cu ochii ei mari,

zâmbindu-i mereu, fără a spune ceva. Păreau că se înțeleg printr-un limbaj anume, ştiut numai de ei, inaccesibil celor din jur. Ea nu spuse nimic la început, dar găsea de făcut lucruri numai în preajma lui, şi profita de ocazie pentru a-l atinge. Ba, la un moment dat, în treacăt îl sărută. Băieții care apăruseră şi ei, începură să se adune în jurul lor sărind în sus de bucurie.

- Eu sunt următorul! strigau pe rând.

Iar Felicia râdea, ştiind că le plăcea să fie mângâiați mai mult decât alți copii. Apoi, îşi concentra atenția asupra câinilor.

In timp ce Salty pregătea masa, ea aşeză tacâmurile.

- La petrecerea ta de sâmbătă, Emily va aduce alte nouă femei, pe lângă ea.

- A, deci va veni şi ea.

Felicia îl privi şăgalnic.

- Da, vom veni amândouă.

- Asta schimbă datele problemei, spuse Salty satisfăcut.

Felicia trebăluia la aranjarea mesei, dar nu contenea cu întrebările:

- Ce planuri ți-ai făcut cu prietenele mătuşii Emily? De ce ia-i cerut să aducă un număr fix de prietene? Vrei să le înveți vreun joc?

- Da, poate baschet. înseamnă că am făcut o alegere bună venind aici, în loc să merg în California.

- De fapt, cum te-ai stabilit aici?

- La început m-am gândit la un loc, undeva pe coasta Pacificului. Sunt locuri foarte pitoreşti şi acolo, dar am preferat locurile astea pentru că şi prietenul meu George se mutase tot aici. Acum, văduva lui s-a întors în ținuturile natale. Trebuie să ştii, Felicia, că şi acum îi simt lipsa lui George, a fost un om bun şi un prieten adevărat. Mai am şi alți foşti colegi din marină stabiliți aici, o să-i cunoşti sâmbătă.

- Abia aştept s-o cunosc pe Linda.

- Dacă o să reuşeşti să treci peste gelozia care văd că a pus stăpânire pe tine, o să vezi că este o

persoană foarte drăguță. Mătuşa ta s-ar putea împrieteni cu ea. Iar tu nu ai motive să fii geloasă, Felicia, ți-am dăruit toată iubirea mea! îi spuse Salty ridicându-i fața pentru a-i da un sărut, pe care ea i-l întoarse bucuroasă.

Fata îl privi din spatele genelor ei bogate.

- Nu sunt o femeie posesivă.

Salty pufni în râs, iar ea furioasă încercă să se elibereze din brațele lui. El o strânse şi mai tare la piept.

- N-am spus decât că nu sunt o femeie posesivă.

Apoi, după ce se eliberă din brațele lui îl întrebă:

- Ai luat legătura cu prietenii tăi?

- Da.

- Deci, vor veni toți la petrecerea de sâmbătă!

- Da, tocmai de aceea ți-am spus să îmbraci o rochie mai largă, din care să nu se vadă trupul tău minunat! Bărbații nu refuză nici o petrecere, vor veni cu toții, se vor uita la femei, vor rămâne sau vor pleca. Dar nu vreau ca vreunul dintre ei să pună ochii pe tine. Si nici ție să-ți placă vreunul.

- Oricum, trebuie să mă uit la prietenii tăi, să văd dacă sunt de acord cu ei.

Oare ce făcea Felicia? se întrebă Salty. Voia să-i cenzureze relațiile? Oricum, el trebuia să-şi sune foştii camarazi şi să-i atenționeze să-şi supravegheze vocabularul.

- Stii, Felicia, eu am trăit toată viața numai printre bărbați şi acum, privind retrospectiv am ajuns la

concluzia că ar fi trebui să fiu mai selectiv.

- Cum adică? Să alegi o navă cu personal feminin? M-aş fi aşteptat la asta din partea ta, spuse Felicia indignată. Am remarcat că-ți place să fi înconjurat de femei.

- De o singură femeie, Felicia.
- De doamna Thompson? îl necăji ea.

Ea îl privi şi simți ce gândea el ca şi schimbarea în atitudinea lui. începea să bată în retragere. El stătea cu ochii în podea preferând să evite privirea fetei, văzând cât era de tânără, mult prea tânără pentru el.

Felicia observă că Salty era din nou pe punctul de a se detaşa de ea. Ce bărbat mai era şi ăsta, care

în loc să accepte soarta aşa cum era, încerca să fugă din fața ei? Era adevărat că mătuşa Emily îi spusese că diferența de vârstă dintre ei va fi o problemă. Cum putea ea să-l convingă că aceasta nu era un impediment? Salty era un tip destul de rudimentar, dar ea îl dorea, voia ca el să aibă grijă de ea. De fapt, Felicia era actriță şi ştia foarte bine să joace un rol. Ei bine, va juca rolul unei femei mature, în care el să poată avea încredere. Il va face să uite că ea are doar optsprezece ani. Nu degeaba era

actriță. Ea era conştientă că îi plăcea să aibă controlul oricărei situații şi tocmai de aceea îşi spuse că era bine s-o facă şi cu Salty Brown. Trebuia să-l facă să treacă peste diferența de vârstă dintre ei. Dar oare cum era mai bine să-l convingă că vârstele lor erau tocmai potrivite?

Felicia îl iubea. Il dorea. Voia ca el să aibă grijă de ea, să nu se gândească decât la ea. Dar cum să-l convingă că nu era prea tânără pentru el? Se va folosi de talentul ei actoricesc şi va juca rolul unei femei mature, îl va face să uite că are doar optsprezece ani.

Felicia se născuse în împrejurări destul de ciudate în Franța, în ultimele zile ale unui război nemilos. Mama ei murise în timpul bombardamentului şi fusese spulberată de explozie, aşa încât nici nu avuseseră ce să înmormânteze din ea. Numele ei nu apărea pe piatra nici unui mormânt. Mătuşa Emily solicitase plecarea în Statele Unite, dar fusese nevoită să dovedească felul în care va avea cu ce să se întrețină pe ea şi copila. Si Emily reuşise s-o facă. Iar apoi se îndrăgostise de un bărbat care nu fusese dispus să crească copilul altuia.

Salty, care observă că fata era îngândurată, o întrebă:

- Ce s-a întâmplat, Felicia? Am spus ceva ce te-a

întristat?

Fata se întoarse spre el.

- Mă gândeam cum să te prind în cursă, spuse ea plină de curaj, căci acesta era adevărul.

Salty îşi drese glasul.

- Nu mă speria, Felicia.

- Dac-o să te sperii atât de tare o să am grijă de tine.
- Felicia cum poate o fată ca tine să degajeze atâta forță, mai ales când n-a cunoscut viața?
- Salty, eu sunt o fată foarte puternică, crescută pentru a fi astfel, de o femeie foarte puternică, şi de la ea am învățat să lupt pentru ceea ce-mi doresc.
- Acum ce-ți doreşti, Felicia?
- Iți voi spune cândva.
- Când va fi acel cândva?
- Eu voi şti când va veni momentul şi vei şti şi tu.

Salty o mai privi încă o dată, conştient cât de tânără era.

* * *

După- masă, băieții se duseră la culcare cu câte o carte în mână. Numai cel mic, John, care avea

cinci ani, adormi imediat, căci nu putea ține pasul cu cei mai mari. Mike moțăia. Felicia, care-i veghease până adormiseră, coborî în camera de zi dar negăsindu-l pe Salty ieşi în curte. îl văzu trebăluind pe verandă, unde se aflau multe piese de mobilier care nu se potriveau, dar la care el nu voia să renunțe.

- De unde ai găsit toate mobilele astea? îl întrebă ea.

- Am vrea să ne mutăm de aici. Am pe veranda asta mobile de la mătuşile mele şi nu pot renunța la ele, pentru că unele s-ar putea potrivi pentru noua casă.

- Ce fel de casă vrei, Salty?

- Mi-ar plăcea ca băieții mei să crească undeva, la țară, la o fermă.

Fata începu să râdă.

- De asta te-ai aşezat într-un oraş mare, pentru a tânji după viața de la țară?

- Tremont este un cartier liniştit, şi părinții mei au trăit aici, la începutul căsniciei lor. De

aceea, m-am întors aici, pentru început. Aici am făcut şcoala, aici l-am avut coleg şi prieten pe George. După şcoală, ne-am înrolat la marină şi am crezut că vom fi prieteni tot restul vieții.

Salty oftă amintindu-şi de prietenul lui şi de accidentul care-i curmase viața.

Apoi, o privi pe Felicia şi continuă cu mai puțină nostalgie.

- Nu ştiu dacă neapărat mă deranjează să rămân aici, dar mi-aş dori un loc cu câteva hectare de pământ, să cresc nişte animale, să fac un fel de fermă. Ce părere ai, Felicia?

- Am trăit întotdeauna la oraş, nu ştiu ce să spun.

- Nici nu ştii să mulgi o vacă, n-ai avea de unde să ştii.

Fata îl privi amuzată.

- Ba am muls o capră, cândva.

Ochii lui Salty erau ațintiți asupra trupului ei, care-i producea fiori. Salty îşi spuse că avea nevoie de o altă prezență feminină care să-i distrag' atenția de la ea. încercase, dar nu mersese. Linda îl dorise şi fusese pregătită, dar el n-o dorise în

aceeaşi măsură. El o dorea numai pe această femeie în devenire. Dar din păcate va trebui s-o dea uitării. De aceea începu să caute tot felul de scuze pentru a o îndepărta.

- Noi vom ieşi, Felicia.

- Da? Perfect, unde mergem?

Deci fata se şi inclusese în programul lor.

- Le-am promis băieților că vom petrece o noapte pe un vas cu pânze.

- Aş putea merge şi eu? N-am petrecut niciodată noaptea pe un vas, va fi o experiență inedită.

- Dar cabina este prea mică, nu vom avea loc.

- Voi dormi pe punte, sub cerul liber! Va fi o aventură extraordinară! Pot să merg şi eu cu voi?

Cum putea Salty s-o refuze?

La naiba cu femeia asta atât de convingătoare! Salty nu putea dormi atât de aproape de ea, toată noaptea. încercă s-o convingă să renunțe:

- Băieții vor...

- Le va plăcea aventura? Ce fel de mâncare să aduc? Ce să pregătesc?

- Am crezut că ai o slujbă, Felicia...

- Am. Lucrez de dimineața, de la ora cinci, la spital, spăl bolnavii şi-i hrănesc. Dar de la prânz sunt liberă până seara, când am repetiții. Asta numai pe timpul verii, pentru că din toamnă vreau să urmez cursurile şcolii de

actorie.

- Deci te-ai trezit de la cinci dimineața?

- Nu, de la patru, am nevoie de câtva timp să mă pregătesc pentru serviciu.

- Actoria nu-ți aduce mulți bani.

- Nici nu mă interesează asta. Nu vreau decât să-mi câştig existența. Sunt pasionată de actorie. Ştii Salty, unora le place să scrie romane, altora să le citească, iar mie să le transpun în viață.

- Şi tu, de fapt, când ai timp pentru odihnă, cu atâtea repetiții?

- Mai ațipesc în timpul zilei. De fapt, m-am născut în timpul războiului şi de atunci am învățat că poți dormi pe apucate.

- Bine, Felicia, vino cu noi, capitulă Salty.

- Mulțumesc, mătuşa mea nu credea că o să te conving să mă iei, mai spuse fata, apoi se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă spre maşină.

Deci Salty era din nou la ananghie. Oare se va putea comporta corespunzător? Nu mai avea răbdarea necesară pentru a o creşte sau disciplina pe ea, o fată pe cale de a deveni femeie. Dar era problema mătuşii ei de fapt, îşi

mai spuse el, s-o oprească la timp pentru a nu-l tenta prea mult.

Felicia se întoarse în douăzeci de minute. El observă că fata nu mai purta sutien.

- I-am lăsat mătuşii un bilet, spuse ea.

Salty ştiu că fata nu primise permisiunea mătuşii pentru a merge cu el pe vas şi că probabil, poliția îl va căuta curând. Poate că va trebui să vopsească din nou ambarcațiunea şi să-i schimbe denumirea. Dar de ce să facă toate astea? Salty se uită la ea şi ştiu de ce. O dezbrăcă din priviri, intuindu-i fiecare părticică a trupului. Fata nu observă privirile lui flămânde căci vorbea cu băieții, care se adunaseră în jurul ei. Salty n-o mai

înțelegea defel. Orice altă fată, după ce afla că urma să rămână singura peste noapte cu un bărbat s-ar fi retras, dar nu şi Felicia. In anii de marină, Salty îşi dovedise de multe ori că fusese cu succes căpitan de vas, fusese şi căpitanul inimii lui... toate astea până acum, însă. Felicia părea foarte degajată, vorbea cu băieții lui care o ascultau orbeşte, iar John chiar se lipi de ea, încercând s-o prindă de mijloc cu mânuțele lui mici. Râdea cu băieții şi nici nu

observa privirile lui care o devorau. Lăsară câinii acasă. Salty le puse mâncare pentru că ei nu erau în sarcina doamnei Thompson, deşi el ştia că femeia le va da drumul în curte sau îi va scoate la plimbare. Verifică dacă aveau apa necesară în vasele lor care nu se răsturnau în cazul în care vreunul din ei călca pe ele. Apoi, adună hainele necesare şi le duse la maşină, după care reveni pentru a lua şi pachetle cu mâncare. Ei, acum erau gata. Felicia şi copiii erau într-o stare de fericire greu de descris în cuvinte. Era prima oară când îşi petreceau noaptea pe barcă. După ce făcu

toate astea avu un moment de ezitare întrebându-se, pentru a nu ştiu câta oară dacă era bine ce făcea. Avea să-şi petreacă noaptea alături de o femeie în devenire. Dar apoi o luă ca pe o provocare spunându-şi că dacă supravieţuia situaţiei putea face faţă la orice. Era o chestiune de disciplină şi de autocontrol. Iar el dovedise în anii de marinărie că putea să se controleze, să controleze ambarcaţiunea care-i fusese încredinţată, să-şi controleze şi sufletul… reuşise toate astea până acum. Plecară spre docuri. Găsiră o barcă cu motor care să-i scoată în larg, iar el avu timpul necesar pentru a-şi

examina însoțitorii. Felicia era exuberantă, relația ei cu copiii lui era minunată... dar lui nu-i acorda prea multă atenție. îi arătă cum să ridice şi să coboare pânzele, iar băieții se aşezară liniştiți, ca nişte viitori marinari, să înfrunte briza şi să pună momeala în apă. începură să se distreze cu pescăruşii cei curioşi care voiau să ştie ce făceau acolo. Se lăsă şi întunericul, iar Salty îi chemă la masă, pe punte. Avură multe sandvişuri, iar copiii mâncară cu poftă. La fel şi Felicia. După ce verifică dacă totul era în ordine, veni în cabină unde băieții întinseseră patul, şi se culcaseră, iar Felicia, după ce se schimbase în şort, se culcase şi ea în acelaşi pat, la margine. Oare el trebuia să se culce la marginea cealaltă? Salty le spuse regulile de abadonare a ambarcațiunii, pe care băieții le repetară cuminți. Apoi dădu drumul la muzică în surdină. Preferă să urce din nou pe punte şi rămase singur sub bătaia brizei, în lumina lunii. Dar după un timp Felicia apăru şi ea, precum Venus din spuma mării. Salty avu impresia că are halucinații. Fata privi în jur, se întinse somnoroasă, apoi îl văzu şi veni la el. Era vrăjitoarea mării, de care se temeau marinarii. Il va ademeni într-o peşteră, iar băieții vor rămâne fără

protecția lui.

- Ți-am adus nişte cafea, dacă tot trebuie să stai treaz toată noaptea. Chiar există vreo primejdie? întrebă ea privind în jur, unde totul era linişte şi pace.

Nu era nici o primejdie pentru barcă, ci numai pentru el. Ea era primejdia.

Capitolul 8

Salty rămase cu ochii ațintiți pe cerul plin de stele. Apoi, privirea îi coborî asupra marii lui iubiri. Fata era atât de tânără, ce putea face cu ea? Poate doar să devină unchiul copiilor ei după ce ea s-ar fi căsătorit cu un bărbat potrivit? Dar numai acest gând îl făcu să simtă un junghi în inimă. Felicia să fie a altui bărbat? Salty gemu de neputință. Felicia îl întrebă îngrijorată:

- Nu te simți bine?

Salty o privi un moment şi se decise să-i spună.

- Sunt bolnav de dragoste, Felicia.

Fata avea un aer foarte serios.

- Există un remediu pentru asta.
- Da, dar tu eşti prea tânără ca să-mi poți oferi acest

remediu. Cu aceste vorbe, Salty renunța la ea, la oferta ei. Se simți foarte nefericit şi frustrat. Nesigur pe el. Sufletul îi fu sfâşiat.

- Nu mai sunt virgină, spuse Felicia când el se aştepta cel mai puțin.

Salty ridică privirea spre stele, de parcă tocmai atunci s-ar fi anunțat o furtună devastatoare, după care, parcă înțelese cuvintele ei.

- Cum s-a întâmplat?

- S-a întâmplat de mult, la Paris, pe când eram de vârsta lui Rod. A fost un bărbat foarte interesant, căruia i-a păsat de mine, n-a fost de loc brutal. Totul s-a petrecut foarte repede, dar nu l-am mai văzut de atunci.

- Unde era Emily?

- La lucru. Iar eu vindeam coşuri cu flori pe stradă. El m-a atras pe o alee sub pretextul că trebuie să-şi scoată banii din pantof. Mi-a dat cinci franci, iar el a uitat şi coşul.

- Ce-a spus Emily?

- N-a aflat niciodată.

- Nu ți-a fost ruşine? Dar, de fapt, n-a fost vina ta.

- Nu, îmi amintesc doar că-mi era milă de el. Era foarte nefericit. El nu mi-a făcut rău şi chiar a suferit apoi pentru ceea ce s-a întâmplat, căci fusese un act interzis. Pe atunci nu se găseau prezervative nci măcar pe piața neagră. Regulile impuse de biserică erau foarte aspre. Fiecare are o limită până la care poate îndura totul, durerea, adevărul, minciuna, ruşinea, apăsarea. Cu toate că eram perfect conştientă de ceea ce mi se întâmplase pe aleea aceea, nu i-am spus lui Emily care avea şi aşa destule pe cap. Pe lumea asta există multe feluri de supraviețuitori, unii pot supraviețui unei iubiri pierdute, unui faliment. Pe lângă cei care pierd mereu, mai sunt şi cei care pot lăsa la o parte înfrângerea fără a se simți foarte marcați. De aceea nu m-am considerat afectată de întâmplarea de pe aleea din Paris, nici

măcar nu mi-a fost ruşine. Poate că a fost doar efectul războiului. Oamenii erau înfometați, fără adăpost, cred că mulți nu mai raționau. La sate, bărbații pedepseau femeile care se culcaseră cu nemții. Ele erau dezbrăcate, le erau luați banii, apoi erau rase în cap. Goale, cu capetele rase, femeile erau forțate să părăsească localitatea şi să-şi găsească alte sate. Cu toate aceste

umilințe, femeile părăseau satele cu capul sus, iar altele au început să simpatizeze cu ele, tăindu-şi părul, după exemplul lor. Printre acestea a fost şi Emily.

- Când te aud spunând toate astea realizez că pentru noi, marinarii, a fost mai uşor, căci pe vas am avut hrană şi apă. Dar şi printre noi au existat unii care au avut probleme psihice. Nu mai suportau imensitatea oceanului, nu vedeau decât pericole peste tot. Unii amețeau numai când priveau peste bord. Au fost unii care au supraviețuit, s-au întors acasă şi şi-au reluat viețile, dar alții clacat. Eu am fost

printre puținii care au acceptat acest război ca pe o provocare. N-am fost prea afectat.

- De ce-mi spui toate astea?

- Pentru că mi-ai declarat că mă iubeşti, că vrei să faci dragoste cu mine.

- Da, Salty, este adevărat, te doresc.

- Felicia, nici nu-ți dai seama ce-mi faci.

- De ce crezi tu că am venit aici? Nu aveam cum să te seduc, cu doamna Thompson acasă. Sau când mi-ai reparat maşina, ai văzut cum ne privea Emily? De asta am venit aici, nu aveam cum să te prind pe uscat. Dar

aici, nu ai unde să fugi. Desigur, fata râdea de el, tentându-l. Mi-a plăcut cum m-ai sărutat, Salty. îmi place trupul tău, am nevoie de tine!

- Dar eşti atât de tânără, Felicia!

- Iubeşte-mă, nu mă voi schimba! Prinde-mă în braţe, Salty. Tot atunci, sub cerul plin de stele, ea îl sărută. Se simţeau acum singuri în univers, Adam şi Eva. Felicia nu era prea sigură că Salty va face dragoste cu ea, el era un bărbat care se con-

trola prea mult. Fata se lipi de trupul lui, iar el trase aer în piept de parcă n-ar fi avut oxigen, era aproape disperat. Dar mintea îi era încă limpede. Am urmărit cum te porţi cu fiii tăi. Le-ai dat o educaţie foarte sănătoasă, vor deveni nişte oameni buni. Dar ce vei face cu fiicele tale? Sper că vei vrea şi alţi copii!

- Pentru asta, am nevoie mai întâi de o nevastă.

- Iar eu aş vrea să-ţi fac şi câteva fetiţe pe lângă băieţii pe care i-ai înfiat.

- Asta este o cerere în căsătorie, Felicia?

-Da, o fac eu căci tu nu ai curajul. De fiecare dată când înaintezi un pas în relaţia noastră ai grijă ca imediat să faci alţi doi paşi înapoi.

Felicia se apropie de el şi-l sărută. O făcu acolo cu stelele strălucind deasupra capului lor.Era ca şi cum ei doi ar fi fost singurii oameni din univers. Erau Adam şi Eva. Felicia era aproape sigură că vor face dragoste, dar el nu era bărbatul care să-şi piardă uşor controlul. Deşi ea se lipise

de trupul lui şi încerca să-l învăluie ca o liană, lui îi mai rămăseseră câteva celule ale creierului în funcţiune, aşa că-i spuse:

- Felicia, n-am închis uşile.

Felicia se întoarse dar atunci realiză că fusese păcălită, nu existau uşi pe punte. Deci, Salty o respingea? Nu-i venea să creadă. Bărbatul acesta părea făcut din oţel. Dar cum se făcea că o săruta cu atâta pasiune, pentru ca mai apoi s-o respingă? Cum putea s-o sărute fără să se simtă atras de ea?

Salty se ridică în picioare, iar ea-l urmări dezamăgită cum se îndreptă spre cabină, şi mai verifică o dată somnul copiilor. închise uşa care dădea spre ei şi puse un clopoţel deasupra acesteia.

Apoi se întoarse şi o privi. Va veni spre ea şi va face dragoste cu ea. Trebuia să recunoască acum c-o iubea din

tot sufletul şi va face dragoste cu ea. Acţionase ca un bărbat responsabil, luând toate măsurile pentru cazul în care vreunul din-

tre băieţi s-ar fi trezit şi ar fi urcat pe punte. Deci Salty acţiona ca un bărbat responsabil. Probabil abia acum va recunoaşte c-o doreşte şi va face dragoste cu ea. Ochii ei erau atât de mari, încât păreau ca două faruri în noapte, care atrăgeau marinarul. Il duceau spre distrugere, cum putea el să mai supravieţuiască? Dacă făcea dragoste cu ea acum, pe acest vas, va mai fi oare capabil să trăiască viaţa lui de om obişnuit?

- Felicia, şopti el.

- Da, Salty, sunt aici, se auzi glasul ei.

Fata nu mai rezistă, îl înlănţui cu braţele şi-l sărută. Fu ca întotdeauna. Salty se înfioră şi respiră adânc să-şi recapete suflarea. Se hrăni cu buzele ei de parcă ar fi murit fără ele. Avea nevoie de ea. O dorea. Ii repetă numele de nenumărate ori. Felicia era pregătită pentru el. Salty îşi plimbă mâinile pe trupul ei mlădios, bine făcut. Felicia îşi aşeză capul pe pieptul lui musculos.

- Incetează, Felicia, încerc să-mi păstrez controlul.

- De data asta nu mai este nevoie, Salty.

El îi şopti numele de câteva ori, nebun de dorință.

- Dezbracă-mă, Salty, şopti ea.

Vorbele ei avură efectul unui şoc asupra lui, sporindu-i dorința.

- Eşti atât de frumoasă, Felicia.

- Sunt ca oricare femeie.

- Nu este adevărat, tu eşti o femeie specială, eşti femeia mea.

- Oare te-ai îndrăgostit de mine cu adevărat?

- Te-am iubit din prima clipă dar te-am considerat inaccesibilă. Erai ca o sirenă care atrage marinarii.

- Si pentru că tot ai fost marinar atâția ani, spune-mi, ai cunoscut multe sirene?

- Tu eşti prima, iubito.

Ea începu să râdă.

Salty simți nevoia să clarifice situația.

- Nu pot spune că n-am mai avut alte femei, dar acelea au fost femei obişnuite, tu eşti dife-

rită de ele. Eşti o adevărată sirenă. Te iubesc, Felicia, dar eşti mult prea tânără față de mine.

- Nu este chiar aşa.

- Eşti un adevărat dar al clipei, dar nu mă pot căsători cu tine. Eşti a mea acum, dar nu te pot păstra, ai fi ca o pasăre ținută în captivitate. Am muri amândoi. Trebuie să te eliberez.

- Ce imaginație bogată ai, Salty! Sunt o femeie obişnuită, care va îmbătrâni şi se va urâți ca oricare alta.

- Nu-mi pot imagina clipa aceea.

Fata ridică din umeri.

- Dacă facem dragoste acum, îți vei satisface curiozitatea şi te vei elibera de sub vraja mea.

- Nu cred că va fi aşa de uşor.

- Dar am putea încerca.

Salty o sărută şi o strânse la pieptul lui.

- Dacă facem dragoste acum crezi că-mi voi aminti de copiii care dorm în cabină? De unde voi ştii dacă nu cumva Doamne fereşte nu ne vom îneca?

- Tu poți ține situația sub control, Salty. Ai multe păcate?

- Nu multe, dar iubirea pentru tine este unul dintre ele.

- Si pe celelalte cu cine le-ai făcut?

- Nu-mi mai amintesc nici o femeie, Felicia.

- Atunci, poți fi liniştit, nu se va întâmpla nimic, este o noapte senină, cerul plin de stele, băieții dorm liniştiți, totul este bine.

- Nu, încă.

După ce făcură dragoste, ținând-o în brațe se gândi cât de greu îi va fi când va trebui să renunțe la ea. Felicia să fie a altuia? Poate doar dacă el ar părăsi Clevelandul şi s-ar stabili în alt oraş. N-ar putea suporta să vadă cum fata devine interesată de un alt bărbat... s-o vadă zâmbindu-i... sau atingându-l. Ce gânduri ciudate îi veneau acum când o ținea strâns în brațe, după ce ajunsese pe culmile dragostei cu ea! Cum ar fi putut s-o părăsească? Da, ar putea dacă ar fi foarte hotărât s-o facă. Pentru că era prea bătrân pentru această

fată care abia se deschidea în fața vieții. Salty nu avea nici o scuză pentru implicarea în această relație; poate numai dorința prea mare căreia nu-i rezistase. Si atunci, deveni conştient de faptul că va mai face dragoste cu ea, atât cât îi va permite. Fata se întoarse şi murmură ceva în somn. Salty îşi spuse că-şi va aminti tot restul vieții murmurele ei, ca şi această noapte unică în viața lui. Curând, poate nu prea curând, dar în zece ani el va avea cincizeci

de ani, iar ea nu va avea nici măcar treizeci. Era prea bătrân pentru ea. Trebuia să protejeze fata împotriva lui însuşi. Va începe s-o facă de mâine. Dar fetei îi făcuse plăcere să facă dragoste cu el, cel puțin astfel reacționase. Ea era actriță şi probabil nu-i era prea greu să simuleze. Oricum ar fi fost, reuşise să-l păcălească şi să-l facă să creadă că-i plăcuse să facă sex împreună. De fapt, nu fusese sex, fusese chiar dragoste. Fata nu avusese timpul necesar să învețe să simuleze toate acele reacții, căci Emily nu i-ar fi permis să ajungă atât de experimentată

încât să păcălească un marinar. După ce mai făcură dragoste o dată coborâră la cabina în care dormeau băieții, iar Salty îi făcu şi ei loc, apoi când ea se cuibări la pieptul lui el o sărută din nou şi-i zâmbi. Felicia se relaxă imediat şi adormi. Salty îşi spuse că ea fusese foarte obosită, altfel n-ar fi adormit aşa de repede. Cât de minunată era dragostea! Ce prostie din partea lui s-o refuze atâta timp!

Când băieții se treziră dimineața, Salty le făcu semn să nu facă zgomot şi-i urcă pe punte pentru a-i hrăni. Felicia dormea tun. Abia după- amiază, pe la ora patru, o treziră. Fata se întinse ca o pisică leneşă, iar el n-o scăpă

din ochi.

Capitolul 9

Cam pe vremea aceea, fiii lui Salty începură să învețe că trebuie să se poarte atent şi grijuliu cu femeile, să le trateze cu tandrețe şi înțelegere. Copiii îi ajutară să strângă toate uneltele de pescuit, să ducă tot ce era de cărat la maşină.

Inainte de a o duce pe Felicia acasă se opriră să mănânce la MacDonalds, lanțul de magazine care proliferase în ultimul timp, vânzând hamburgerii foarte ieftin. Apoi, când o conduse până la uşa casei băieții veniră cu el, căci el nu voia să le lase vecinilor impresia că între el şi fată era ceva. Emily deschise uşa imediat.

- Emily, aş vrea să-i cunoşti pe băieții mei şi să te felicit pentru că nepoata ta este un bun marinar.

Emily nu scoase nici o vorbă, dar îl privea de parcă el ar fi fost vreun şarpe de al cărui venin trebuia să se ferească.

- Emily, te aştept pe tine şi prietenele tale sâmbătă, ar fi mai bine să veniți mai devreme pentru a vă obişnui cu casa.

Femeia ar fi vrut să-l refuze şi să-l alunge din fața casei ei dar nu mai putea s-o facă, întrucât aranjase deja cu prietenele sale. încuviință printr-o înclinare a capului şi intră în casă.
Felicia abia se mai stăpânea. îşi cunoştea prea bine mătuşa şi ştia ce semnificație avea comportamentul ei. îl conduse pe Salty la maşină, apoi se aplecă spre portiera deschisă.
- Mulțumesc pentru această plimbare... minunată. Sper că ne vom vedea curând!
Salty o privi lung şi-i spuse:
- Si eu îți mulțumesc, Felicia pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în timpul plimbării.

Salty dădu absent din cap, conştient de undele de senzualitate, şi-i făcu un gest evaziv cu mâna. Porni maşina apoi o opri din nou pentru a mai privi o dată treptele care duceau la casa ei.

- Sper să ne revedem cât de curând, strigă Felicia.

O sună în aceeaşi seară, dar Emily, care răspunse la telefon, îi spuse că fata dormea. Salty străbătu încăperea în care se afla cu paşi mari aproape toată noaptea, imaginându-şi-o întinsă în pat pe fata care cu o seară în

urmă dormise alături de el. Pe fata cu care făcuse dragoste, care se aflase în brațele lui. Fusese ca un vis. Nu va putea să renunțe la ea.

Felicia apăru după amiaza. Salty nu putu face altceva decât să stea şi să privească, să vadă cu câtă bucurie o întâmpinau băieții lui. Felicia le răspunse la salut, iar ei începură s-o necăjească

pentru că dormise atât de mult. Râse şi ea, apoi roşi, lucru care nu-i scăpă neobservat lui Rod:

- De ce roşeşte Felicia, tată?

- Pentru că se bucură să ne revadă.

- Dar n-a mai roşit niciodată, zise puştiul privind-o uimit.

Felicia îşi acoperi fața cu mâinile.

- Nu este cazul să comentați felul în care arăt.

John le explică celorlalți că fata roşise astfel pentru că era timidă.

Mike, cel care nu scosese o vorbă până atunci, interveni.

- A fost pe punte cu Salty.

Salty se întoarse uimit spre băiat.

- De unde ştii?

- V-am auzit vorbind şi mai ales, am auzit-o pe Felicia râzând.

Salty îl întrebă cu blândețe.

- Dar nici unul dintre voi n-a urcat pe punte.

- Eu n-am coborât din pat, zise John.

Cei doi vinovați schimbară priviri. Mike spuse:

- Felicia râde foarte frumos.

Urmă seara în care aveau repetiția generală. Joe îi urmări pe amândoi, uluit de atracția sexuală atât de evidentă dintre ei. Oare era uluit sau doar surprins de evoluția lucrurilor? Dar repetiția nu fu un succes. Unii uitară replicile, alții se înfuriară. Joe fu foarte tolerant, mai ales cu doamnele.

- Jucați toate ca nişte primadone, le spuse el, mai ales tu, Felicia, mă uimeşti.

Salty auzi complimentele lui Joe, conştient de adevărul lor. Desigur, Felicia avea să devină o actriță bună. Dar de ce-l deranja acest lucru pe el? Doar voia să renunțe la ea. Nu va încerca în vreun fel s-o distragă de la o mare carieră. Iar dacă nu va putea renunța la ea o va urma pretutindeni. Dar ce va face cu băieții? De ce-şi făcea el atâtea probleme legate de cariera ei căci de fapt,

acestea erau ca şi inexistente, Felicia era liberă.

Salty o conduse acasă după repetiție. Opri maşina lângă un parc şi-i spuse:

- Am început să mă gândesc deja la cum va fi viața ta atunci când ve ajunge o mare actriță.

- în toamna asta trebuie să-mi termin şcoala, mai întâi, iar pe urmă o să mai vedem noi... poate o să susțin şi examenul de admitere la facultatea de teatru. Dar sâmbătă va trebui să terminăm mai devreme repetițiile căci urmează petrecerea. Emily, care s-a hotărât să vină va ajunge mai devreme, ca să pregătească totul alături de doamna Thompson. Mai ai şi alte probleme, Salty?

- Da, simt nevoia să fiu sărutat, n-ai mai făcut-o de două zile.

- Dacă asta este tot, cred că m-aş putea descurca singură destul de bine. îl sărută, făcându-l să-şi piardă mințile. Salty se simți frustrat.

- Eşti o femeie vicleană, Felicia, vrei să mă faci să uit de toate, asta vrei, nu? Iar după ce mă vei secătui o să-ți cauți alt bărbat, nu?

- Nici vorbă.

- Felicia, vrei să te muți la mine?
- Cred că Emily m-ar trimite imediat la mănăstire!
- Ştiu că între noi lucrurile nu s-ar putea oficializa pentru că sunt prea bătrân pentru tine, Felicia.Tu eşti la începutul vieții. Vei merge la şcoală... vei fi foarte ocupată... nu vei avea nevoie de ceva care să te distragă.
- Tu nu mă poți distrage Salty, ai devent o necesitate pentru mine. De fapt, te iubesc Salty.
- Ah, Felicia, dacă tu faci astfel de declarații, cum mai pot eu renunța la tine?

Salty o conduse acasă. Apoi se îndreptă spre propria-i casă, unde stătu treaz toată noaptea gândindu-se ce noroc avusese să întâlnească o fată ca ea. O va iubi o vreme, apoi va renunța la ea. Nu

va trebui să mai pomenească vreodată cuvântul căsătorie. Dar cum va supraviețui după ce o va pierde?

Repetiția cu costume fu şi a treia oară un eşec. Joe se înfurie cumplit şi-i puse să repete la nesfârşit actul revoltei. Nu mai înțelegea ce se întâmpla cu ei. Jucau ca nişte amatori. Joe îi privi dezgustat. începu să ridice tonul la ei, lucru pe care nu-l făcuse până atunci. Țipă la ei căci îi stricau reputația de bun regizor. îi amenință că-i

va încuia în sala de repetiţii până când fiecare îşi va fi învăţat rolul cum se cuvine.

- Dar eu am serviciu, ripostă Felicia.

- Dacă eu stau aici cu toată lumea, va trebui să stai şi tu, n-ai încotro.

- Joe, interveni Salty.

- A, tu să nu mai scoţi o vorbă, eşti cel mai rău dintre toţi! Va trebui să avem o discuţie. îl trase deoparte şi-i spuse: acum înţeleg ce s-a întâmplat. Tu te-ai culcat cu Felicia şi acum eşti relaxat, ştiin- du-te stăpân pe situaţie, nu mai ai nerv! Din cauza ta se duce piesa de râpă!

- Nu ăsta este motivul. De fapt, am realizat că n-o pot păstra.

- Bine, atunci foloseşte-te de acest aspect şi fă să revină tensiunea piesei şi forţa ei.

- Mda, şopti Salty ca pentru el, de parcă piesa ta ar fi cea mai importantă.

- Aş vrea să nu uiţi asta nici un moment!

Salty părăsi scena, lăsându-l pe Joe care pufăia ultima ţigară din zi, ridicând rotocoalele de fum în aer. Joe avu revelaţia că era cazul să joace el rolul lui Salty,

pentru a face ca piesa să aibă succes. Cum putea un bărbat care ştia că va trebui să renunțe la o femeie să pretindă că face toate eforturile pentru a o păstra? Salty îşi aminti de actori

care deşi se urau erau nevoiți să joace roluri de îndrăgostiți, care le reuşeau. Iar el trebuia să pretindă că vrea s-o păstreze numai pentru el, când, de fapt, voia să renunțe la ea.Toată această piesă era un calvar. Era tot ce-ar fi dorit el şi nu putea avea. Ce ironie!

Repetițiile de duminică dimineața se desfăşurară bine. Joe le spuse:

- Mi-ați dat puțin curaj, copii. Premiera va fi vineri. Când vă gândiți la piesa asta, gândiți-vă că faceți parte dintr-un întreg.

Salty şi Felicia plecară spre casa lui unde avea loc mult promisa petrecere. Salty o cunoscu pe Helen, o altă mătuşă a Feliciei, care avea treizeci şi trei de ani, ochii foarte mari, cu gene lungi, dar care nu avea prea multe de spus.Toți bărbații invitați rămaseră la petrecere, semn că Emily alesese bine femeile pe care le invitase.

- Ai adus nişte femei destul de drăguțe, Emily.

- De ce te surprinde?

- Pentru că ai fost foarte dură cu mine, la început.
- Asta din cauza Feliciei, este prea tânără pentru tine.
- Da, admise Salty, melancolic.
- Aşa că nu mai sta cu ochii pe ea ca un vultur, las-o să flirteze cu prietenii tăi mai tineri. Las-o să-şi găsească un bărbat potrivit.
- Am făcut acest lucru, Emily.
- Nu prea se vede.
- Emily, ar fi fost mai bine pentru mine dacă te-aş fi întâlnit pe tine mai întâi, dar acum sunt atât de îndrăgostit de ea încât nu mai văd nici o altă femeie în jurul meu.
- Promiți s-o laşi liberă pe Felicia?
- Nu pot grăbi lucrurile chiar aşa cum vrei tu, Emily, mai ales că în curând va fi şi premiera. Este primul ei rol şi nu vreau să aibă probleme de nici un fel.
- Da, vom veni cu toții.
- Te-a invitat vreunul din prietenii mei?
- Da, Henry.

- Ai multă răbdare cu el, e un tip de treabă. Emily

începu să râdă, iar figura ei, de obicei
încruntată, se destinse.
O lăsă pe mâinile lui Henry, care voia să ştie ce-i spusese Salty încât o făcuse să râdă astfel. O lăsă pentru că văzuse o scenă care-i dădea de gândit. Peter se afla chiar lângă Felicia căreia îi făcea ochi dulci.
- Ai încercat gustările servite acolo, pe verandă?
Veranda se afla la trei camere distanță de locul
în care se aflau.
Peter zâmbi şi-i spuse:
- Mă interesează mai mult dulciurile de aici, din bucătărie.
- Eu îți recomand gustările de pe verandă, insistă Salty.
Peter îşi privi uimit prietenul, apoi ridică din sprâncene pentru a-l face pe Salty să înțeleagă că îl interesa Felicia.
Salty era impacientat.
- îți aminteşti, zise el ridicând ochii în tavan, era pe 2 iunie 1955, când l-am bătut măr pe Colin Long?
Peter încuviință:

- Da, l-ai lăsat fără suflare, a supraviețuit doar pentru că a avut noroc. Ştiu că eşti un bărbat puternic, Salty, am

auzit ce mi-ai spus.

Peter se scuză şi plecă în căutarea gustărilor de pe verandă.

Pregătirile fuseseră foarte bine organizate, iar fiecare dintre femeile prezente adusese prăjituri. Salty pregătise fripturile, cartofii prăjiți, sosurile; până şi pâinea fusese coaptă în casă, de doamna Thompson. Deşi Peter răspândise zvonul că nici unul dintre invitați nu avea voie să se apropie de Felicia, Salty n-o lăsă singură nici o clipă. Ar fi fost ca un miel rătăcit în mijlocul unei haite de lupi flămânzi.

Petrecerea fu un succes. Se lansară planuri de a merge împreună la un meci de baseball, sau de a închiria o barcă cu pânze, mult mai mare decât a lui Salty. Dar, spre uimirea lor prietenii lui Salty nu ştiau că el juca într-o piesă. Când le spuse, toți primiră vestea cu bucurie şi promiseră că vor fi la premieră, urmărindu-l cum o va săruta pe Felicia, pentru că de acum ştiau toți de dragostea lor.

Capitolul 10

Duminica era ca de obicei o zi liberă pentru toți, aşa că se hotărâră să plece cu barca. Ba chiar şi doamna

Thompson li se alătură bucuroasă. Nu avură încotro şi o aşteptară cam mult până când femeia îşi pregăti toate lucrurile de care avea nevoie. Se distrară de minune. Mâncară, băură, înotară, se bucurară din plin de acea zi minunată. Salty găsi un golf în care înotară fără probleme atât maturii cât şi copiii. Doamna Thompson remarcă imediat dragostea pe care Salty i-o purta Feliciei. Era prea evidentă. Dar doamna Thompson înțelese şi problema lor: Salty era prea bătrân pentru Felicia. El era conştient de acest lucru, dar nu avea ce face, era prea îndrăgostit de fată. Doamna Thompson era conştientă că Salty era un bărbat matur deja, la care Felicia nu putea să aprecieze decât masculinitatea. Cu toate aceste probleme, toți alcătuiau o familie, pentru că Felicia era foarte preocupată de băieții lui Salty. Pe când mâncau, doamna Thompson îl întrebă pe Salty:

- De fapt, care este numele tău?

- Jerome, îi răspunse acesta.

- Si ai renunțat la un nume atât de masculin pentru cel de Salty?

- Mda, îi răspunse el, cam fără chef.

- Si de ce te-ai înrolat în marină pe când erai atât de

tânăr?

- începuse războiul şi am vrut să fiu de ajutor.

- Dar ai rămas în marină.

- Da, am ajuns la concluzia că era ceea ce-mi doream.

Doamna Thompson ajunse la concluzia că Salty era unul dintre bărbații cărora le plăceau

provocările. Poate că tocmai de aceea se îndrăgostise de Felicia. Dar, dacă se va căsători vreodată va fi un soț şi un tată bun. Emily avea dreptate, Salty şi Felicia aveau nevoie de timp să decidă dacă se uneau sau nu pe vecie. Poate că el mai avea nevoie de puțin timp pentru a realiza că nu avea scăpare.

Curând, întoarseră barca şi când ajunseră în port doamna Thompson şi băieții plecară acasă, iar Salty şi Felicia se duseră spre teatrul Playhouse, care era gol deocamdată. Imediat ce intrară Salty blocă uşa şi o privi insistent. Apoi, îi spuse:

- Felicia, te doresc!

Nu era nimeni în teatru, aveau toată clădirea numai pentru ei. Salty o dezbrăcă şi o privi, iar ea nu scoase o vorbă. Felicia roşi, apoi începu să-i scoată hainele,

privindu-i trupul musculos. Salty palpita din fiecare fibră a trupului pentru ea, conştient fiind că trebuia totuşi s-o lase liberă. Fata avea viaţa înainte. Trebuia să-şi perfecţioneze talentele de actriţă. El nu-şi putea permite s-o lege de el, un bărbat care trecuse de mijlocul vieţii.

Salty o iubea, o iubea nespus de mult, dar dacă ar fi iubit-o cu adevărat n-ar fi ademenit-o acum, aici. El era un bărbat matur, care-şi putea controla viaţa, sentimentele, dar pe ea trebuia s-o elibereze. Si o va face foarte curând. Nu chiar acum, dar foarte curând. După ce va fi avut loc premiera piesei, căci fata era intrigată de comportamentul lui şi nu era bine s-o respingă acum. De aceea, Salty va aştepta până când fata va face dovada talentului ei, apoi se va despărţi de ea. O conduse spre ultimul decor al piesei în care jucau şi repetară piesa ca în realitate. Salty făcu dragoste cu ea, în teatrul acela gol, Salty dar ştia că fata nu-i va aparţine niciodată. După aceea, Felicia îl privi spunându-i:

- Salty, te iubesc.

- Da, ştiu, fu răspunsul lui.

- Eşti un amant nemaipomenit.

- Nici vorbă, am acţionat aşa cum aş fi vrut s-o fac în

timpul piesei.

- Nu vom putea face asta, căci tot procesul de seducție a durat mai mult de trei acte.

- Asta este, emoția încetinește sau amplifică acțiunea. Salty se ridică, își găsi jacheta cu care fusese îmbrăcat și scoase din buzunarul acesteia colierul albastru pe care-l comandase pentru ea. I-l puse la gât, iar fata se dădu jos de pe canapea, goală, doar cu colierul la gât pentru a se privi într-o oglindă. Veni spre el și se așeză alături, pe canapea. începură să vorbească despre viețile lor.

Sosi și seara premierei. Felicia era singură pe scenă. Piesa începea cu monologul ei. Felicia trebuia să se ridice de pe sofa, îmbrăcată într-un capot de satin, să înainteze spre public, iar Salty să apară fără să spună nimic.

Dar când văzu atâția ochi ațintiți asupra ei, îngheță. Nu putea scoate un cuvânt. Salty, care înțelese ce se întâmplase cu ea, interveni ime-

diat.Văzându-l ea căpătă curaj și începu să depene monologul femeii singure, abandonate, care se hotărăște să-și dedice viața celor din jur, ajutându-i să pătrundă

tainele cititului. Pe măsură ce piesa evolua lumea în sală nici măcar nu îndrăznea să respire. Se îndrăgostea de unul dintre elevii ei, de Salty, care nu îndrăznea să spere că dragostea lui era împărtăşită. Când veni scena sărutului toți o urmăriră cu încordare, apoi aplauzele izbucniră. Ochii Feliciei se umplură de lacrimi şi ea îi şopti:

- Te iubesc atât de mult!

Conform scenariului, Salty trebuia să dispară la un moment dat conştient că nu era vrednic de ea, iar Felicia să-l caute cu înfrigurare. într-un târziu el apăru, nu se ştie de unde şi se întâlniră la mijlocul scenei. Mâinile li se atinseră, iar el o strânse la piept cu dragoste. Cei doi se sărutară din nou, iar cortina căzu. Spectatorii se ridicară în picioare aplaudându-i frenetic. Apoi, seară de seară spectacolul continuă cu acelaşi succes. Se duse vestea despre piesa pusă în scenă de Joe şi biletele se vindeau ca pâinea caldă. Salty realiză acum că sufletul lui era pierdut în fața unei femei care nu avea nevoie de un fost marinar care să se țină de ea precum o ancoră veche.Trebuia să fie liberă să-şi împlinească visurile. Deşi spectacolul se juca în fiecare seară, tensiunea acestuia nu

scădea. Cei doi jucau roluri de îndrăgostiți pe scenă apoi le continuau în viața reală. Salty era prototipul bărbatului puternic iar Felicia era tot ce-şi putea dori un bărbat: o femeie frumoasă, cu ochii mari, cu părul lung şi negru, cu o voce plină de sensibilitate. Dar în viața reală Salty ştia că Felicia începuse să simtă retragerea lui apropiată. într-o zi, Joe îi spuse lui Salty:

- Tocmai despărțirea celor doi îndrăgostiți a dat culoare spectacolului. Mă pasionează felul în care jucați. Vreți s-o țineți tot aşa? Sau trebuie să vă certați în fiecare zi pentru ca şi piesa să țină afişul mai mult timp?

Salty îl privi îndurerat, dar nu-i răspunse nimic, pentru că orice explicație pe care ar fi dat-o, n-ar fi fost înțeleasă de cineva din afară.

Pe de altă parte, doamna Thompson care urmărea cu viu interes evoluția relației dintre cei doi, deşi considera că Felicia era prea tânără pentru el, credea că este bine ca ei să se căsătorească pentru câțiva ani, apoi Felicia să divorțeze. Doamna Thompson făcu imprudența de a-i spune toate aceste lucruri lui Emily, la telefon.

- Felicia îl iubeşte prea mult, nu se va mai uita la nici un bărbat toată viața ei. De altfel, eu l-am prevenit

pe Salty că este prea bătrân pentru ea.

- N-ar trebui să intervii în viețile altora, Emily, îi spuse doamna Thompson.

- Si alții au intervenit în viața mea. Am crescut-o pe Felicia de când avea două luni, iar eu am renunțat la bărbatul pe care-l iubeam numai pentru ea.

- Si-ți pare rău, Emily?

- Nu, am fost doar foarte şocată când am văzut că el nu era cum îl credeam eu.

- Si-l mai doreşti?

- Nu, mi-aş dori însă un Salty.

- Dumnezeule! exclamă doamna Thompson, îl vrei pe Salty?

- Nu pe el, ci un bărbat cu calitățile lui.

De aceea, doamna Thompson îi spuse cu prima ocazie lui Salty:

- Trebuie să faci tot posibilul să-i găseşti un soț bun lui Emily.

Salty ridică receptorul şi-l sună pe fratele lui George, Samuel.

- Sam, există aici o femeie care ar merita toată atenția ta.

- Am avut destule femei şi nu mă mai interesează problema asta. Căci voi fi bătrân în curând şi mă voi considera scăpat de ele. Toate sunt nişte trădătoare.
- Cea despre care-ți spun este altceva. Te va testa ea mai întâi.
- Cum să mă testeze ? în pat?
- Probabil c-o va face şi acolo, să vadă dacă eşti un marinar de fier sau un hârb ruginit. Ați putea locui aici, cu noi.
- Cu noi? Ce vrei să spui?
- Am adoptat trei băieți şi am adus în casă şi o vrăjitoare bătrână care să aibă grijă de ei.
- Si cine este femeia despre care vorbeşti?
- Stii, Sam, eu m-am îndrăgostit de o sirenă. Femeia despre care-ți spuneam este mătuşa fetei, Emily, şi are în jur de treizeci de ani. Nu arată rău şi este o luptătoare. Oricum, vino la mine, o să vezi şi o piesă de teatru.

Pe seară apăru Felicia, trasă la față, lucru care făcea ca ochii ei să pară şi mai mari.
- Ai de gând să te însori cu mine şi să trăim fericiți până la adânci bătrâneți împreună? îl întrebă ea.
- Felicia, tu va trebui să mergi la şcoală. Eşti mult

prea tânără pentru mine. O să fim doar prieteni o vreme.

- Cât de prieteni?

- Ca acum, spuse el şi o luă în brațe. Dar nu mai avură parte de libertate căci băieții care începuseră să țină foarte mult la ea, nu-i lăsau o clipă

liberă. John se aşeza adesea în poala ei, iar cei mai mari se mulțumeau cu îmbrățişările ei. Dar Salty consideră că era momentul să rezolve problema lui Emily, dacă pentru a lui nu avea soluție.

- Prietenul meu, Sam, va veni la teatru să ne vadă săptămâna asta. Crezi că Emily va vrea să-l însoțească?

- Nu ştiu, s-o întrebăm.

Emily nu avu nimic împotrivă. De fapt, toți prietenii lui Salty veniseră să vadă piesa doar pentru el şi Felicia, căci oricum nu era ceva pe gustul lor, cu toate că citiseră cronicile atât de elogioase.

Dar acum sosise momentul ca Salty să se despartă de Felicia. De aceea, chiar a doua zi când fata veni la masă, el îşi luă inima în dinți:

- Felicia, este mai bine să afli acum. Eu şi băieții vom pleca din oraş.

- Unde plecați? Crezi că este bine să tot muți copiii

de colo colo?

- Felicia, te rog...

în ochii fetei apăruseră lacrimi mari.

- Felicia, nu face situația mai grea decât este... M-am decis să te părăsesc.

- De ce? Te aşteaptă pe undeva vreo nevastă? Ai făcut promisiuni altei femei? Mi-ai ascuns ceva?

Salty gemu de durere, fără a avea curajul s-o privească în ochi. Cei trei băieți îl priveau mustrător din cadrul uşii. Felicia căzu pe un scaun, cu genunchii tremurând, şi nu-şi mai putea controla suspinele.

Rod întrebă cu seriozitatea care îl caracteriza:

- Părăsim Clevelandul?

Salty îi răspunse:

- Felicia era îndreptățită să afle prima, copii.

Băieții nu mai scoaseră o vorbă.

- Acum, aş vrea să mă lăsați să discut singur cu Felicia, băieți.

Rod se opuse:

- Nu. Vrem să auzim şi noi ce discutați, este vorba şi despre noi. Băieții se strânseră în jurul Feliciei care, printre lacrimi, interveni:

- Lasă copiii să asiste la discuție, Salty, ei fac parte din ființa mea.
- Iubirea mea, începu el.
- Dacă este aşa cum spui, atunci te vei căsători cu mine.
- Felicia, sunt prea bătrân pentru tine.

Rod i se adresă Feliciei:

- Tu câți ani ai, Felicia?
- în momentul acesta mă simt de o sută de ani.

John şi Rod întrebară într-un glas:

- Tata are mai mult de atât?
- Nu, sunt cu douăzeci de ani mai bătrân decât ea, orice aş face sau aş spune, adevărul acesta este.

Felicia îl amenință:

- Dacă mai spui o dată lucrul ăsta, o să țip cât mă ține gura, şi să văd ce explicație vei găsi pentru vecini şi pentru poliție...
- Felicia, am încercat să rezolv amiabil problema noastră.
- Adică să mă respingi într-un mod mai puțin dureros?

- Felicia, vei găsi un bărbat mai tânăr...

Felicia strigă din răsputeri:

- Nu vreau un bărbat mai tânăr, te vreau pe tine!

- Da, zise şi Rod, Felicia ştie ce spune.

Salty se adresă băieților:

- Adică voi o vreți pe Felicia ca mamă?

în timp ce băieții mai mici dădură din cap cu convingere, Rod spuse:

- Felicia vrea să se mărite cu tine, să fie soția ta şi să doarmă în patul tău.

Felicia îl întrebă, curioasă:

- De unde ai aflat asta?

- Asta voia şi mama vitregă a lui Skinny. A auzit-o el vorbind astfel cu tatăl lui.

- Si s-au căsătorit?

- Nu, tatăl lui Skinny s-a căsătorit cu altă femeie, spuse copilul.

- O, ce drăguț din partea lui! exclamă Felicia.

Salty se ridică şi spuse:

- Cred că ar fi mai bine dacă m-aş însura cu tine, Felicia. Nu mai am timpul necesar ca să găsesc pe altcineva.

- Asta înseamnă că mă pot considera cerută de nevastă ?

Fu cea mai frumoasă petrecere a anului. O petrecere la care toată lumea se simți fericită. Nici nu se stinseră ecourile nunții lor că Emily se căsători cu Sam, aşa că lumea mai avu prilej de sărbătoare pentru alte trei zile. Sam şi Emily admiseră că piesa fusese punctul de pornire al prieteniei lor, când scuturile de protecție fuseseră lăsate deoparte datorită emoțiilor create de piesă, iar ei doi deveniseră mai apropiați. Apoi, între Sam şi Emily apăruse dorința sinceră, care deveni o dragoste adevărată. în 1962 au fost cele mai multe căsătorii din istoria oraşului Cleveland.

Familia Brown cumpără o casă modestă, cam veche, ce-i drept, în orăşelul Temple, la sud de Cleveland. Casa avea zece hectare de pământ, şi toate acareturile necesare. Salty îşi văzu astfel visul cu ochii, căci putu să-şi vadă copiii crescând în aer liber, şi să se ocupe şi de creşterea păsărilor. Cei trei băieți se bucurară de noua casă căci aveau mai mult spațiu. Iar când veniră şi ceilalți cinci copii ai familiei Brown, locul gemu de copii, de scâncete, lupte dar şi de râsete.

Felicia făcuse o alegere bună. Căci femeia îl aleargă pe bărbat până când acesta reuşeşte s-o prindă.

Sfârşit